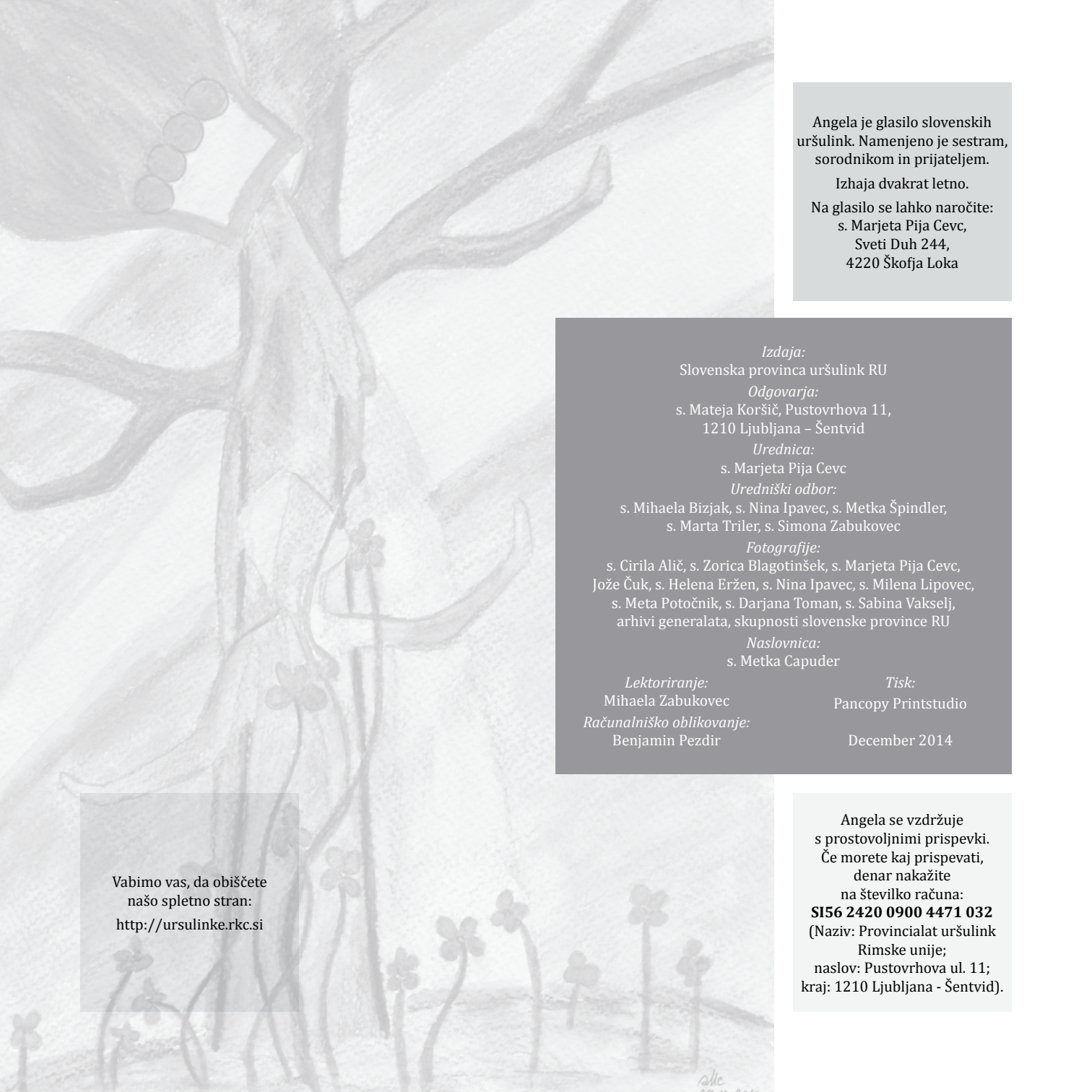

Amorfa

božič 2014
letnik 16, številka 39

Angela je glasilo slovenskih
uršulink. Namenjeno je sestram,
sorodnikom in prijateljem.

Izhaja dvakrat letno.

Na glasilo se lahko naročite:
s. Marjeta Pija Cevc,
Sveti Duh 244,
4220 Škofja Loka

Izdaja:

Slovenska provinca uršulink RU

Odgovarja:

s. Mateja Koršič, Pustovrhova 11,
1210 Ljubljana – Šentvid

Urednica:

s. Marjeta Pija Cevc

Uredniški odbor:

s. Mihaela Bizjak, s. Nina Ipavec, s. Metka Špindler,
s. Marta Triler, s. Simona Zabukovec

Fotografije:

s. Cirila Alič, s. Zorica Blagotinšek, s. Marjeta Pija Cevc,
Jože Čuk, s. Helena Eržen, s. Nina Ipavec, s. Milena Lipovec,
s. Meta Potočnik, s. Darjana Toman, s. Sabina Vakselj,
arhivi generalata, skupnosti slovenske province RU

Naslovnica:

s. Metka Capuder

Lektoriranje:

Mihaela Zabukovec

Tisk:

Pancopy Printstudio

Računalniško oblikovanje:

Benjamin Pezdir

December 2014

Vabimo vas, da obiščete
našo spletno stran:
<http://ursulinke.rkc.si>

Angela se vzdržuje
s prostovoljnimi prispevki.
Če morete kaj prispevati,
denar nakažite
na številko računa:
SI56 2420 0900 4471 032
(Naziv: Provincialat uršulink
Rimske unije;
naslov: Pustovrhova ul. 11;
kraj: 1210 Ljubljana - Šentvid).

Rutina, tradicija, presenečenje, novost

beseda
uredništva

Š

tiri pojmi iz naslova opišejo nasprotje, ki ga vsebuje življenje, ki že nekaj časa traja. Za tiste, ki smo v uredništvu Angele že nekaj časa, lahko priprava nove številke postane rutina. Glede na to, da izhaja že 16 let, je tudi tradicija, da se pojavi pred bralci. Ko pa se oziram po dogajanju med uršulinkami, se še vedno zgodi kakšno presenečenje: »A tudi to je bilo?« Življenje, kjer je nevidni 'motor' Sveti Duh, neobhodno prinaša novosti, preseneča z drugačnostjo.

Nehote dinamika, ki sem jo opisala, spominja tudi na vsakoletne božične praznike. Hote spominjam na to, saj nam vse štiri besede prinašajo izziv. V čem je praznovanje božiča zame rutina? Kakšno tradicijo želim ohraniti in jo prenašati naprej? Me je doletelo presenečenje? Sem prepoznal/-a novost?

Mogoče vam lahko branje te številke Angele, ki jo imate v rokah, prinese spodbudo k enkratnemu praznovanju božiča 2014. Ne bi bilo slabo, če bi nastala mešanica vsega - nekaj rutine glede na prejšnja leta, poživljena tradicija in ...

Opisala bom nekaj od teh štirih točk za revijo, ki jo berete, zgodbo pod temi štirimi vidiki o letošnjem božiču pa prepuščam vam. Sicer pa kot vedno - vaja dela mojstra ali naša naloga je, pripraviti se na molitev, vsebina in srečanje v molitvi z Bogom, pa je Božji dar - tako tudi za božič naj nas po pripravi obiše Bog sam.

Rutina v tej številki se razbere iz razporeditve rubrik in novic iz skupnosti. Ni dosti drugače kot v prejšnjih številkah, no, pravzaprav kaj manjka - nekaj načrtovanega ni nastalo, ker s(m)o sestre prezaposlene.

Tradicija uršulinskega pristopa se razpozna po prispevkih, ki pričajo o našem življenju z Bogom. S tem želimo oblikovati vašega duha in vas krepiti v vaši osebni veri. Če koga kaj učimo ali vzgajamo, je zato, da bi (še bolj) ljubili Boga.

Presenečenje v tej številki (zame) je širina dogajanja, ki se pokaže skozi prispevke. Čeprav sem znatraj (kot rečemo moderno 'insiderka'), se vseeno rahlo čudim, da se med nami odvija toliko stvari.

Utrinek novega je pa čutenje, ki se prebudi v meni, ko se srečam s posamezno sestro, ki je pisala v to številko. Videti svet skozi njene oči, doživljati delček njenih spoznanj. Novost, ki je pred tem ni bilo v meni, pa me je obiskala skozi strani te številke Angele.

Tako nekako, se bo potihlo priplazil v naše naročje tudi obisk Božjega otroka. Sredi rutine, tradicije, kot presenečenje in novost.

Lepo branje in praznovanje želim!

a. Marjeta Pija Cevc

ANGELA
39

kazalo

BESEDA UREDNIŠTVA		SV. ANGELA	
Rutina, tradicija, presenečenje, novost	3	Sv. Angela in živo občestvo (2. del)	32
BESEDA PROVINCIALKE		Molitev Marije od Učlovečenja 1606–1628	34
»Motrite!«	5	NAŠ APOSTOLAT	
AKTUALNO		Kadar je cerkev prazna in tiho brli večna lučka	38
Zakoreninjene v živem izročilu	7	S. Lurška, predana poslanstvu zakristanke	39
Kako živeti karizmo v veselju ...	8	Nanga def. – Mangi firek.	41
Preprostost je pot majhnega	10	Družinska kateheza	42
NAŠE POTI IN DOGODKI		MISIJONI	
Provincialna konferenca	11	Lepo pozdravljeni v Jezusu Kristusu	44
Urška band na poti ...	14	NAŠE INSTITUCIJE	
MEDNARODNOST		Moji začetki v Angelinem vrtcu	48
En mesec v Angliji	16	Edinost v različnosti	50
Avstrijska kopel	18	Kulturno društvo Schellenburg	51
POŽIREK BOŽJE BESEDE		Pogovor v Hiši kruha	53
Sprejeti	20	Nov otrok – nov odrasel	55
MIR, PRAVIČNOST IN OHRANITEV STVARSTVA		Podjetje Prours d.o.o. praznuje 20 letnico	57
Resnica in sočutje	21	IZ NAŠIH SKUPNOSTI	
IZ VZGOJNIH LOGOV		Pržan	60
Lepota večno davna, večno nova	22	Ljubljana	61
Srečanje mlajših bratov in sester v Stični – bogastvo različnosti	24	Mekinje	62
IN MEMORIAM		Maribor	63
s. Karmela (Frančiška) Špenko	26	Izola	64
»Oči uprte v Jezusa« Hvaležen spomin na m. Judith Mietzelfeld	29	Sveti Duh	65
		USTVARJALNOST	66
		NASMEJMO SE	67

»Motrite!«

beseda
provincialke

Božja Beseda v adventnem času je polna velelnikov: Bodite pripravljene! Čujte! Bedite! Dvignite glave, vaše Odrešenje se približuje ...

Besede so v sozvočju z glagolom MOTRITE. To je naslov pisma posvečenim možem in ženam ob začetku leta posvečenega življenja. Na prvo adventno nedeljo je namreč vsa Cerkev vstopila v leto, ki ga je sveti oče Frančišek želel posebej posvetiti posvečenemu življenju, po domače povedano redovnikom in redovnicam in vrednosti njihovega načina življenja v popolni posvetitvi Bogu za vse ljudi.

Že sam naslov pisma jasno kaže, da je to posebno leto v Cerkvi oziroma posvečeno življenje samo močno povezano z duhovnostjo adventa – veselega pričakovanja in prepoznavanja Gospoda – Večnega Očeta, Kneza miru, Močnega Boga (prim Iz 9,15), ki prihaja med nas kot človek, še več, kot majhen otrok. Zato naj redovniki temeljito »motrimo, da bi videli, našli in razumeli to, kar na prvi pogled ni očitno oziroma vidno«, pravi Jose Rodriguez Carballo v predstavitvi tega pisma.

Kdo smo redovniki in redovnice? Smo tisti, ki smo doživeli, da Bog je in da je Bog Ljubezen. Doživeli smo njegov klic, naj pričujemo o resničnosti in prvenstvu Boga. Vabi nas, da na njegovo ljubezen odgovorimo tako, da mu damo vso svojo preteklost, vse, kar smo in imamo z zaobljubo uboštva in najdemo v Bogu vse svoje bogastvo. Izročamo mu našo sedanost, naše želje in hotenja, svojo voljo v zaobljubi pokorščine, ki postaja za nas kakor velika luč, kakor nas uči sv. Angela. Končno izročamo Bogu tudi vso svojo prihodnost, našo rodovitnost in naše potomce z za-

obljubo čistosti, ker je Bog naš edini zaklad in edina Ljubezen, kakor je to izrazila naša ustanoviteljica.

Redovniki in redovnice smo torej kakor čuvaji, ki motrimo, pričakujemo in prepoznavamo Boga in njegovo prisotnost v vsakem človeku. Z življenjem posvečenim Bogu po zaobljubah smo živ dokaz, da je Bog resničen, ker more izpolniti vsa človekova hrepenenja in »edini zadostuje«, kakor je povedala sv. Terezija Avilska.

Prosimo, molite za nas, da ne zgrešimo tega svojega poslanstva biti priče Boga, zakaj resna je beseda: »Če pa se sol pokvari, s čim naj se osoli? Ni za drugo, kakor da se vrže proč in jo ljudje pohodijo« (Mt 5,13). Čuvaj, ki ne opazi Gospoda, ni več čuvaj!

s. Mateja Koršič

Zakoreninjene v živem izročilu

aktualno

O b razmišljanju o živem izročilu se mi misli vračajo k sv. Angeli. V njen čas, ki je današnjemu v marsikaterem pogledu podoben. In Angela je bila žena svojega časa. Zaznamovala jo je Frančiškova duhovnost, živeta na ženski način in v razmerah na prehodu iz 15. v 16. stoletje. Ni živela umaknjena v svoj svet. Živela je med ljudmi in z njimi, odprta za možnosti in priložnosti pa tudi izzive in stiske svojega časa. V globoki povezanosti s Kristusom v molitvi je odkrivala Božjo veličastvo ter svojo nemoč in grešnost. Spoznanje, da je vse, kar je in kar ima, dar Boga, jo je napolnjevalo z veseljem in hvaležnostjo, da sme s svojim življenjem odgovoriti na neskončni Božji dar.

To je naredilo njeno življenje pristno: odprlo jo je človeku v stiski. Postala je opora ljudem, jim pomagala odkrivati njihovo lastno dostojanstvo in ga živeti. V poslušnosti Svetemu Duhu je dekletom odprla novo možnost posvečenega življenja in zanje sestavila Vodilo življenja. Svoje zaupanje je črpala iz globokega odnosa s Kristusom. K temu spodbuja tudi svoje hčere, ko pravi, naj *zaupajo in trdno verujejo, da jim bo Bog pri vsem pomagal*. Svojo Družbo je postavila

znotraj Cerkve in spodbujala k molitvi, *da Bog ne zapusti svoje Cerkve, temveč jo obnavlja, kot se njemu samemu zdi prav in je po njegovem najbolje za nas in bolj v njegovo čast in slavo. Držite se starih poti in navad Cerkve in živite novo življenje*, je govorila svojim hčeram (7. Nasvet).

Pustolovščino, ki jo je začela sveta Angela, so uršulinke živele v različnih okoliščinah. Po svojih močeh so z delovanjem v šolah dekletom in ženam predajale znanje in vzgojo obenem pa tudi dostojanstvo in pozitivno samopodobo. S tem so jim odpirale pot do Kristusa, jim pomagale prepoznavati bogastvo, ki ga je Bog položil vanje, in s tem služiti Bogu in ljudem.

Zakoreninjenost v živem izročilu tudi nas kliče v spominjanje, pripovedovanje in zahvaljevanje za vse, kar smo že prejele, vsaka osebno, kot provinca in kot ustanova. Obenem nas postavlja tudi pred izziv. Bomo zmogle iskati ustvarjalne poti, kako to, kar smo prejele, v hvaležnosti in veselju deliti z drugimi?

Δ. Marta Triler

2. klic kapitlja:
Okrepljene in preobražene v Svetem Duhu, zakoreninjene v živem izročilu tistih, ki so živele pred nami, skupaj iščemo nove načine, kako živeti karizmo v veselju, ustvarjalnosti in preprostosti.

Kako živeti karizmo v veselju ...

Naša ustanoviteljica sv. Angela se je v svojih Spisih obrnila k vsaki sestri (vsakemu človeku) in jo spodbudila, »naj bo vesela in vedno polna ljubezni, vere in upanja v Boga« (Pravilo, 9. poglavje, 11).

Danes lahko vsakdanjo vedrino in veselje zakrijejo skrbi, stres, hitenje, finančna kriza in še bi našli razlogov, da je za črnogledost več prostora kot za veselje.

Vendar nas sv. Angela obrne k bistvu. Zakaj veselje? »Ker nam je Bog podelil tako edinstven dar, da smo izbrane za prave in nedotaknjene neveste Božjega

SKUPINA SREDNJEŠOLCEV, S KATERIMI SMO SE PRIPRAVLJALI NA 1. OBHAJILO, SAPALLANGA, OKTOBER 2014

MLADINKA, KI JE PREJELA SV. KRST

Sina« (Pravilo, Uvodna beseda, 5.7). Sv. Angela je svoj vir veselja našla pri Jezusu. On sam nam pravi: »To sem vam povedal, da bo moje veselje v vas in da bo vaše veselje dopolnjeno« (Jn 15,11). In kaj je tisto, kar nam Jezus pripoveduje, da bi nas napolnilo z veseljem? To je vesela novica, evangelij, Njegovo življenje. Lahko ga preberemo v Svetem pismu.

Gotovo je papež Frančišek nemalokrat prebral Jezusovo oznanilo, da nam je pred kratkim napisal v svoji spodbudi: »Veselje evangelija napolnjuje srce in celotno življenje ljudi, ki se srečajo z Jezusom; ljudi, ki dovolijo, da jih odreši greha, žalosti, notranje praznine, osamljenosti. Z Jezusom Kristusom se vedno rojeva in oživlja veselje. V tej apostolski spodbudi se želim obrniti na krščanske vernike, da bi jih povabil k novemu obdobju evangeljskega oznanjevanja, zaznamovanega s takšnim veseljem. Hkrati želim nakazati pot Cerkve v prihodnih letih« (papež Frančišek, Apostolska spodbuda Veselje evangelija, t. 1).

Ko sem brala njegovo okrožnico, so se mojega srca dotaknile še naslednje besede: »Skušnjava se pogosto pojavlja v obliki opravičil in obtožb, kakor da bi moralo biti nešteto pogojev, zakaj je veselje mogoče. To se dogaja zato, »ker je tehnološka družba pomnožila

priložnosti za užitke, a ji težko uspe poskrbeti za veselje«. Lahko rečem, da je najlepše in najbolj naravno veselje, ki sem ga videl v svojem življenju, veselje zelo ubogih oseb, ki imajo malo dobrin, katerih se oklepajo. Spominjam se tudi pristnega veselja tistih, ki so sredi velikih poklicnih obveznosti znali ohraniti verujoče, velikodušno in iskreno srce. To veselje na različne načine zajema iz studenta vedno večje Božje ljubezni, ki se je razodela v Jezusu Kristusu« (papež Frančišek, Apostolska spodbuda Veselje evangelija, t. 7).

Sama se v zadnjem obdobju močno čutim poklicana k življenju v veselju. Ko sem imela lansko leto priložnost živeti v Peruju, sem se srečala z veseljem ubogih in pustila, da je vstopilo tudi v moje srce. Želim ohraniti ta spomin in izkustvo in ga živeti tudi tu. Vendar izkušam, da v meni ni vira življenja, vira veselja. Najdem ga v Jezusu: »Brez mene ne morete ničesar storiti« (Jn 15, 5). Pot, ki jo hodim, da veselju odpiram srce, me vodi preko izrekanja hvaležnost za vsakdanje stvari, tudi za neprijetne, življenja iz obdarovanosti, ko se čudim, kako je Jezus zelo blizu v najboljših vsakdanjih trenutkih, branja Božje Besede in ob zgledih in priprošnji svetnikov. In tako veselje tiho in nežno polni srce. Sv. Filip Neri, prosi za nas.

a. Nina Ipavec

Preprostost je pot majhnega

10

Kaj delajo mediji? Umetno ustvarijo v človeku potrebo po imeti. Ob vsej tej ponudbi kar naenkrat začutim, da nimam ne tega ne onega. In iz poglobljanja BITI kaj kmalu pridem v kopičenje IMETJA. In s tem se potihoma začne prevrednotiti sistem, zaradi katerega sem vstopila v redovno skupnost. In me imetje osrečuje? Mene ne. V meni povzroča nemir in stisko. Ker hoja za Kristusom pomeni tudi vse zapustiti in se pripeti Nanj. S kopičenjem stvari človek ustvari v sebi moč in zato ne potrebuje sočloveka, še manj Boga, do katerega bi prišel, ga vprašal, ga prosil, podelil z njim življenje.

Preprost način življenja pomeni živeti z manj. Pomeni odločitev. Pomeni prepustitev. Ni potrebno imeti 150 % življenja v svojih rokah, niti 100 %, ampak dovoliti, da da Gospod ob svojem času toliko, kot je potrebno. Mi pa imamo po navadi narejen načrt, za katerega mislimo, da je edini dober, ne samo dober, najboljši, in mi bo prinesel srečo. Preprostost v današnjem času je tudi živeti proti toku, biti drugačen, biti pristen, živeti odrešeno v Bogu.

Vsak dan znova se moram odločati za preprost način življenja. Zmeraj znova mi je v izziv. Ugotavljam,

da sama ne zmorem. K temu mi pomagajo sestre z zgledom, vprašanjem, pogovarjanjem. V meni pa sta zasejani volja in strast po tem. In to je dovolj, da me vleče naprej. Pred kratkim mi je bilo v izziv najti, glede na to kje živim in glede na način, katerega želim živeti, primeren prenosni telefon. Na tržišču je ponudba res velika, ampak se odločam glede na to, zakaj ga v resnici potrebujem.

Živeti z bistvenim in živeti s tem, kar sem. Še dobro, da imamo sestre vsake toliko časa boljši trg, na katerega prinesemo lahko vse stvari, ki so še dobre in uporabne in jih ne potrebuješ. To je čas za izpraševanje vesti. Letošnje poletje sem prav zaradi tega lahko oddala kar nekaj knjig, ki jih prejšnje leto še nisem mogla. Želja pa je bila. In realizacija se je zgodila čez eno leto. Tako sem povabljena, da poskušam odgrinjati koprene, ki zagrinjajo bistveno in niti ne vem, kdaj sem vpeta v vse to.

In ko oddam, lahko zadiham z obema pljučnima kriloma. Preprostost osvobaja in osrečuje. Meni pri tem pomaga tudi velik zgled sv. Frančiška. On mi je zgled radikalnega evangeljskega življenja. Odpovedal se je svojemu imetju in je dobil svoje bogastvo samo v Bogu. Spodbuja me k veselju nad malimi stvarmi, odprto srce za vsakega, preprosto srce za Boga; ni se dal ujeti miselnosti tistega časa, ki je hlasta a la po ugledu in imetju. Presegel je ustaljene tirnice razmišljanja in je s svojimi brati živel proti toku. In to je prineslo rodovitnost.

Torej:

*»Blagor preprostim, ...
ker bo iz njih življenje žuborelo v svobodi.«
ker bodo bolj veseli.«
ker bodo bolj telesno, duševno in psihično zdravi.«
ker jim bo lažje živeti.«
ker lahko Boga vidiš v vsaki stvari.«*

s. Urša Doblehar

Provincialna konferenca

naše poti
in dogodki

BOGASTVO
MEDNARODNIH
IZKUŠENJ

MLADI SO
V SRCU
VSAKE
URŠULINKE

O MLADINSKI PASTORALI
NAM JE SPREGOVORIL
MAG. TONE ČESEN

POGOVOR PO SKUPNOSTIH

S POGLEDOM NAZAJ
NAČRTUJEMO POT NAPREJ

SREČANJE - KREPITEV
SESTRINSTVA

SREČANJE Z ŽIVIM
BOGOM V BOŽJI BESEDI
IN EVHARISTIJI

VESELO SLUŽENJE
ZAPISNIKARIC

VESELJE JE
BOŽJI DAR

VNETE ZA DELO

Urška band na poti ...

14

Urška band (uršulinska vokalno-instrumentalna skupina) je v letošnjem letu doživel skorajda malo turnejo po Sloveniji. S svojimi glasovi in inštrumenti smo se na pot odpravile z željo, da bi preko nas Gospod pripotoval v srca vseh tistih, s katerimi se bomo srečale in bodo prisluhnili naši glasbi.

Prva pot nas je peljala na Štajersko, v Slovenske Konjice, na dobrodelni koncert župnijske Karitas. Tu smo sodelovale že drugič, zato smo v zaodrju hitro prepoznale obraze glasbenikov, s katerimi smo se v preteklem letu prvič srečale, ter navezale stike z novimi. Nastopajoči smo bili zelo različni, od mladih

učencev glasbene šole, narodnozabavnih skupin, Parlamentarnega dixie banda, do našega Urška banda, ki je sodeloval s krščanskimi duhovnimi ritmičnimi pesmimi. Kljub raznolikosti žanrov je bilo med nastopajočimi lepo videti medsebojno podporo in pomoč in čutiti povezanost v tem, da pomagamo ljudem v stiski. Gospa, ki nas je sprejela, je povedala, da je nekaj vstopnic prodala prav zato, ker je povedala, da bo nastopil naš Urška band.

Drugi izziv je bilo povabilo za sodelovanje na Festivalu družin na Otočcu. Na Dolenjsko smo se odpravile v pričakovanju neznanega, enourni koncert pa je zahteval kar nekaj ur vaje, skupnega načrtovanja, dogovarjanja in učenja koreografij. Ker smo vedele, da bodo naši poslušalci tudi otroci, smo v program vključile nekaj otroških pesmi z animacijo. Otroci so hitro premagali strah in se nam med koncertom pridružili na odru ter plesali in peli z nami. Največ pozornosti so pritegnili bobni in najbolj pogumni otroci so celo malo udarili po njih.

V začetku oktobra pa nas je pot vodila še proti Gorenjski, v Škofjo Loko, kjer so ob Loškem misijonu pripravili prireditev Misijon ima talent. Predstavitvi

mladih talentov iz loških župnij smo se kot gostje pridružile z našimi talenti. Tu smo nastopile v največji zasedbi, saj smo združile darove dvanajstih sester iz štirih skupnosti. Ko smo z brati kapucini, Loškim oktetom in vsemi navzočimi skupaj zapeli, smo se na Mestnem trgu sredi Škofje Loke počutile kot del velike množice iz knjige Razodetja, ki iz vsega srca slavi Boga.

Δ. Diana Novak

med-
narodnost

En mesec v Angliji

L

etos sem čas od 5. 6. do 8. 7. preživela v Angliji. Ker odhajam v pracobacijo, sem imela v tem času možnost malo izkusiti življenje naših sester v Angliji, dva tedna pa sem obiskovala tudi tečaj angleščine na odličnem ISIS Greenwich Study Centres. Tako sem prvih 14 dni preživela med sestrami v skupnosti in študenti na šoli iz različnih koncev sveta.

Skupnost v Greenwichu štejejo štiri sestre, od 70 let dalje. Čeprav so bile starejše od mene, pa so polne življenja, veselja, medsebojne ljubezni in pozornosti. Vsega tega in še česa več sem bila v tem času deležna tudi sama. Sestre ne nosijo uniforme, njihovo življenje se mi je zdelo bolj na »easy«, v primerjavi z mojo/našo avstroogrsko vzgojo. A kljub temu živijo po zgledu sv. Angele, živijo z župnijo in uršulinsko šolo, ki se drži samostana.

Sem pa v prvem tednu doživela »kulturni in verski šok«. Pri nas je vse bolj po predalčkih, pri njih pa ... npr. pri maši eden bere časopis, drugi si na glas solo prepeva, tretja prestavlja rože ... No, ko sem se v tej belo-črni skupini ljudi, ki so vsak dan prihajali h katoliški maši, tega navadila, mi je včasih bilo vse skupaj že kar smešno, nasmejala sem se in si rekla: »Ok, to je njihov način življenja, njihov svet.« Ko sem v mestih, na ulici, v parku, v cerkvah, na koncertu ... srečevala pisano množico črno-belih ljudi, so mi stvari, razumevanje, sprejemanje, spoštovanje drugih ljudi, kultur, vere in načina izražanja postajali lažji, bolj razumljivi, bolj jasni.

Zadnjih 14 dni pa sem se preselila k sestram v Ilford, kjer sem bivala ponoči, podnevi pa sem se vozila v Forestgate, v tretjo skupnost naših sester. Tu sem vsak dan znova sesala iste sobe, kjer čez noč ni nihče v njih prespal. Težko mi je bilo razumeti, v čem je smisel tega, a mi je sesanje kljub temu šlo od rok.

En dan sem se udeležila njihovega provincialnega srečanja v Wimbledonu. V tem času je ravno potekalo svetovno prvenstvo v tenisu, zato so bili metroji nabito polni navdušenih ljudi, ki so drli na teniško igrišče. Naše provincialno srečanje pa je bilo obarvano s prijetnim klepetom, dobrim piknik kosilom in zaključeno s skupnimi večernicami. Sestre (v provinci jih je okrog 25) so v večini prišle in zanje je bil ta dan v poživitev in sestrsko podelitev.

Veliko lepih stvari sem doživela v tem mesecu in vsega se ne da napisati. Ostaja pa mi lepa izkušnja naše mednarodnosti, ki ni bila in ni vedno lahka zaradi jezikovne omejenosti, čutila pa sem, da smo kljub temu sestre v krvi Jezusa Kristusa in da sem bila, kamor koli sem prišla, lepo sprejeta.

Vesela in hvaležna sem za to bogato izkušnjo bivanja »v kraljevski in bogati državi« (mimogrede: ko sva s s. Francis obiskovali Big Ben, Westminstersko katedralo in kraljevsko palačo, kralja in kraljice ravno ni bilo doma, ker sta se udeležila konjskih dirk). Res, to je država, to je narod, ki živi s kraljevsko družino. Tudi sestre vestno

spremljajo kraljevske novice in se veselijo z njimi. Ali pa žalujejo.

Zame je bila to prva izkušnja v življenju, da sem izven Slovenije potovala in bivala sama. Hvaležna sem Gospodu za lepe in težke trenutke. Prav težki trenutki

in potem še duhovne vaje ob vrnitvi so prečistili in utrdili moj poklic in me vsi skupaj pripravili na probacijo in na bogastvo naše uršulinske mednarodnosti.

dr. Sabina Vakselj

Avstrijska kopel

18

I

zkušnja enega meseca življenja s sestrami v Avstriji je bila zame kot:

- avstrijska kopel,
- prekmurska gibanica,
- most.

Te prispodobe so se mi izrisovale v zadnjih septembrskih dneh, ko sem zaključevala izkušnjo življenja v Avstriji ter po poti domov na vlaku.

Cel mesec september z izjemo treh dni na Dunaju sem bila v naši skupnosti v Salzburgu predvsem z namenom učenja jezika. Počutila pa sem se potopljeno ne le v jezik, ampak tudi v življenje naših sester, mesto in kulturo. Možnost za poslušanje, branje in učenje je bila res 24 ur na dan in to mi je bilo v veselje in tudi izziv. Sestre so mi bile naklonjene z jasno in umirjeno govorico, dialekti so redko prikukali na dan, poslušale so moje glasno branje, pregledovale domače naloge, preteklik smo vadile z zapisi o preteklem življenju, prihodnjik pa z zapisi o probaciji v Rimu. Sedanjik se je odvijal pri mizi, hišnih delih, v zakristiji, pri poročilih, novicah, proti koncu pa tudi v kakšnem razredu v naši gimnaziji. Rada sem spraševala tudi po mestu za pot. S kolesom in zemljevidom sem odkrivala tudi mesto,

njegovo zgodovino in utrip. Čutila sem prisotnost in delovanje milosti misijonskega klica.

To srkanje vsega novega me spominja tudi na prekmursko gibanico v vsej svoji večplastnosti pa tudi bogastvu vsega, kar sem lahko slišala, videla, spraševala, doživela, molila, opazila in se je vtisnilo v srce. Zdi se mi, da vsak dan znova po tej izkušnji še kaj izstopi in se za to zahvaljujem, ker mi bo zelo prav prišlo prihodnje leto, ko bomo jeseni postale ena provinca. So podobe iz narave, zvoki, utrinki glasbe, plesa, liturgije in zakramentov, obrazov, prometa, umetnosti, vtisi občestva, ki moli, ki si deli vsakdanji kruh v starosti in se odpira za novo življenje, notranja sled pogovorov s sestrami, obrazi otrok, učiteljev, domačinov in priseljencev, vrvež tržnice in kolesarskih poti ter globalizacija, ki tudi osupne.

Ta čas je bil zame tudi kot most do probacije, ki bo od 15. novembra 2014 do 15. junija 2015 v Rimu. Začenja se pot sinteze življenja in oblikovanja v moči Duha ter občestva za služenje v prihodnosti. S hvaležnostjo in veseljem hodim po tem mostu.

Δ. Zorica Blagotinšek

P.S. Podrobnejši zapis, kako je bilo biti učenka in kako me je Gospod presenečal, sem natrosila tudi na naši spletni strani s sprotnimi javljanji.

S. VERA MARIE IN
GA. HERLINDE, MOJI
VESELI UČITELJICI
NEMŠČINE.

požirek
božje
besede

Sprejeti

» **B**og je postal človek zato, da bi človek postal Bog,« pravi sv. Atanazij Aleksandrijski. Eden izmed stavkov, ki me spremlja v zadnjem času. Razodeva človekovo poklicanost, mojo poklicanost – da postanem Bog (seveda kot ustvarjeno bitje), da postanem deležna Božjega življenja. Bogokletje? Ne. Samo za duhovnike in redovnike? Ne, za prav vsakega človeka. Pravzaprav sta Adam in Eva v raju imela prav isto poklicanost – da bi bila Bogu vedno bolj podobna, da bi postala Božji podobi, da bi sprejela Božjo ljubezen in da bi ljubila v svobodi. Tega se spominjam vsak dan in za to prosim. Pa ni enostavno hoditi po poti ljubezni, ker imam velikokrat sebe za center sveta in takrat se mi zdi, da mi je prav dobro živeti izven odnosa z Bogom, ki je paradoksalno vir življenja.

Ko gledam mojo skupnost in življenje v njej vidim, da me Bog ves čas uči sprejemanja in neobsojanja, neetiketiranja. Sprejeti, da Bog prihaja takrat in na tak način, kot ga ne pričakujem in ne želim. Izkušam, da lahko bolezen postane prostorje srečanja z Njim, torej zakrament, da prihaja v bolni sestri kot tisti, ki trpi, ali pa v tisti, ki streže. Da pride v nekom, ki skritizira moj pogled, moje delo – ali ga bom sprejela s hvaležnostjo? S hvaležnostjo, ker mi pomaga videti dlje ali pa ker me bolj združi z Gospodom. Sprejeti, da pride kot Otroek, ki se izroča in preprosto je, in ne kot General, ki bi naredil red na tem svetu, v mojem življenju, še bolj v moji skupnosti. Sprejeti, da v meni ni vira življenja, ni vsemogočnosti, ni vira lepote, ne ljubezni – in da vse to imam v odnosu z Bogom. Sprejeti, da Bog rešuje tako, da čaka; da zmaguje tako, da izgublja. Sprejeti, da je drugi drugačen, kot bi ga hotela jaz.

Pred menoj je advent in Božič s podobo Device in Matere Marije, ki je sprejela Božjo Besedo tako radikalno, da je v njej Bog postal človek in ona je postala deležna življenja Boga.

s. Irena Mohorič

Resnica in sočutje

mir,
pravičnost
in ohranitev
stvarstva

Resnica in sočutje je civilno-družbena pobuda, s katero želimo po sto letih od začetka bojev na Soški fronti in po sedemdesetih letih od konca druge svetovne vojne vzpostaviti proces dokončnega slovesa od 20. stoletja skrajnosti in zlasti od druge svetovne vojne ter z njo povezane državljanske vojne in poveljnega nasilja, ter odpreti prostor svobodnega, odkritega in čustveno varnega življenja za naše otroke. K sodelovanju vabimo vse, ki želijo prispevati k miroljubnemu, strpnemu, na resnici in sočutju temelječemu sožitju slovenske družbe. Z njim spodbujamo miselno in duhovno iskanje in odkrivanje resnice ter z vzpostavljanjem iskrenega, varnega in enakopravnega dialoga.

Spraševanje vesti o dobrem in zlu ter dogovor o tem, kaj je prav in kaj narobe, sta temeljna gradnika vsake družbe in vir socialnega kapitala za sedanje in prihodnje rodove, ki ne želijo postati predmet ideoloških poenostavljanj in manipulacij, ampak živeti polno življenje, ki se lahko sooči z zahtevnimi izzivi časa.

(iz gradiva za tiskovno konferenco, 22. 10. 2014)

Med člani organizacijskega odbora smo tudi uršulinke. V pobudi sodelujemo s predlogom spominskega dneva na vse žrtve vojn, ki bo 24. junija, podpiramo vseposvojitve.si - molitev za posamezne žrtve, v okviru sakralnega abonmaja bo 27. maja 2015 koncert, posvečen resnici in sočutju ob 70-letnici konca 2. svetovne vojne. Pripravile bomo molitveno-spominsko gradivo za obisk grobov ali spominskih obeležij. Veliko se je že molilo in veliko je še potrebno moliti! Zaupa(j)mo v Božje usmiljenje in pomoč.

Več o pobudi si lahko preberete na spletni strani www.resnicainsocutje.si

s. Marjeta Pija Cevc

iz
vzgojnih
logov

Lepota večno davna, večno nova

P raznik svete Uršule je bil dan, ki smo ga v noviciatu na poseben način pričakovali. Za postulanko Moniko s Poljske je pomenil dolgo pričakovani vstop v noviciat. Obred sprejema v noviciat smo združile z molitvijo hvalnic. Ob enajstih pa smo se zbrali za sveto mašo, kjer sta s. Maja Cafuta in s. Grete Traušnjig izpovedali prve zaobljube. Sta prvi novinki, ki sta bili sprejeti v noviciat v Rimu pred natanko dvema letoma in tako opravili celotno formacijo v mednarodnem noviciatu.

»Lepota večno davna, večno nova,« je bila pesem, povzeta po Avguštinovih Izpovedih, s katero smo vstopili v sveto mašo in ki na svoj način povzame njuno

pot. Pot iskanja Gospoda, odgovarjanja na njegovo vabilo, predvsem pa tega, da sta se pustili najti Gospodu, prepustili mu, da ju je oblikoval in upodabljal po sebi. Vse v trdnem zaupanju, da ju nič ne more ločiti od Njegove ljubezni, kar smo tudi slišali v berilu (Rim 8,31-39). Evangelij o pšeničnem zrnu, ki pade v zemljo, da obrodi sad in da novo življenje (Jn 12,24-26), je močna popotnica za nove izzive, ki so pred njima.

Sveto mašo je ob somaševanju še drugih povabljenih duhovnikov vodil p. Janez Poljanšek, ki ju je spremljal v njunih mesečnih duhovnih vajah. Zaobljube je sprejela Mati Cecilija. Poznala se je prisotnost sester iz naše province, ki so s petjem in igranjem obogatile našo liturgijo. Po obhajilu se je razlegala tudi slovenska pesem. Prisotni so bili domači s. Maje in naše sestre s »34«. Po maši je sledilo veselo pozdravljanje in čestitanje in seveda slovesno kosilo. Posebno lepo je bilo srečanje zvečer, ko smo se zbrali v noviciatu.

Najprej so nam slavljenske podelile svoje vtise, potem Majini domači in še ostale sestre, vsaka s svojega zornega kota. Provincialki, s. Mateja in s. Marina, sta obujali spomine na odločitev za mednarodni noviciat in prve korake, ki so jih pri tem naredile province. S s. Moniko je sedaj prvič prisotna v mednarodnem noviciatu poljska provinca. Kaj to pomeni za njih, nam je podelila njihova provincialka, s. Benigna. Kako odhoda novih juvenistk iz noviciata doživlja magistra, pa je bilo vprašanje za s. Anko. Bogat večer podeljevanja je sklenila s. Ann-Marie, vrhovna svetovalka, ki je odgovorna za noviciat, z opažanji o tem, kaj pomeni za Generalat, da ima v hiši skupnost formacije.

Prve zaobljube so vedno vesel dogodek, ki pa je vseeno prepleten s solzami in žalostjo. Tega smo se še bolj zavedle naslednjega dne, ko se je bilo potrebno posloviti. Maja se je vrnila z našimi sestrami v Ljubljano, Grete zaenkrat v Celovec, saj se bo po enem mesecu pridružila skupnosti juvenata v Ljubljani. Vse, kar lahko želimo njima, vsem juvenistkam pa tudi vsaki od nas, je, da bi Lepota, večno davna, večno nova, vedno znova prežarjala naša srca. Srečno pot, Maja in Grete!

s. Anka Kogelnik

Srečanje mlajših bratov in sester v Stični – bogastvo različnosti

24

Tudi letos smo se zbrali mlajši bratje in sestre vseh redov, ki delujejo v Sloveniji, dvaintrideset nas je bilo. Tokrat so rjava, modra, siva in še kakšna barva popestrile črno-belo kombinacijo stiških menihov, ki so nas gostili. Po kratkem pozdravnem srečanju smo se jim pridružili pri molitvi večernic, kjer smo lahko okušali lepoto meniške molitve. Petkov večer je minil v znamenju zbiranja in spoznavanja. Skupaj smo sestavljali domine naše raznolikosti in tako odkrivali, kaj vsakemu od nas predstavlja veselje in kaj mu je najdragocenejše v redovnem življenju.

V soboto dopoldan se nam je pridružil upokojeni nadškof dr. Marjan Turnšek, ki nam je spregovoril o pomembnosti zakramentov za redovno življenje. Svoje predavanje je začel z močno mislijo, da kdor vidi redovnika ali redovnico, bi moral videti Jezusa in njegov način življenja. Ob različnih definicijah zakramenta smo odkrivali bogastvo, ki je skrito v njih. Nadškof Turnšek je pred nas položil spodbudo papeža Frančiška, da je Cerkev, katere središče so zakramenti, poslana v svet, tja, kjer Jezusa še niso srečali, sprejeli. Spregovoril nam je o pomenu simbola in simbolne

govorice, ki nas celostno vključi v dialog z Bogom. Še posebej smo se ustavili ob zakramentu svete evharistije in obhajanju svete maše. V drugem delu dopoldneva je sledil pogovor z dr. Turnškom, ki je odgovarjal na naša vprašanja in nam pomagal pri razmišljanju. Še posebej nas je zanimalo, kako naj zakramenti odsevajo v našem skupnem življenju. Popoldne smo pričeli s prostim časom, ki smo ga mnogi izkoristili za voden ogled samostana in Muzeja krščanstva na Slovenskem. Ob zanimivem vodenju br. Jona Vene smo lahko slišali marsikakšno prigodo izza stiških samostanskih zidov, hkrati pa smo se lahko zavedeli, kako pomemben košček v mozaiku slovenske zgodovine predstavlja cistercijanska opatija Stična. V nadaljevanju popoldneva se nam je pridružila s. Irena Mohorič. Skupaj s s. Metko Verbič sta nam podelili njuno izkušnjo teološkega ateljeja v Centru Aletti. Spregovorili sta o tem, kako jima je enoletno bivanje v teološkem ateljeju oblikovalo pogled na zakramente. Zakrament sta nam predstavili kot srečanje dveh svetov, božjega in človeškega. Sveti Duh je tisti, ki v nas združuje to Božje in človeško in bolj ko je v nas združeno, bolj smo podoba Jezusa Kristusa v svetu. Posebej sta se ustavili ob zakramentu krsta, evharistije in sprave.

Ob slednjem je s. Metka izpostavila, da sprava ni popoljševalno sredstvo, ampak je zakrament, kjer Bog deluje in nam prihaja nasproti, da lahko ponovno zaživimo odnos z Njim. Preko podob mozaikov sta nam skušali pomagati razumeti, kako je zakrament prostor srečanja Boga in človeka. Zakrament postajamo skupaj z brati in sestrami. Bolj ko v človeku umira stari človek, ki je ranjen z grehom, bolj lahko raste v njem novo življenje, ki gradi občestvo in je podoba Troedinega Boga. Sobotni večer je že skoraj tradicionalno veseli večer. Tokrat so svoje zamisli zanj strnili bratje kapucini, ki so nas izzvali, naj preko nekega vsakdanjega predmeta predstavimo drugo kongregacijo oz. red. Sestre uršulinke smo tako npr. s pomočjo kladiva izvedele, da je naša pomembna lastnost univerzalnost. Srečaš nas povsod in naše delovanje je zelo raznoliko. Sledil je samostansko prirejen Activity, ki je imel še nadgradnjo: če ti ni uspelo, da bi tvoja skupina ugotovila geslo, si dobil še dodatno minuto, da si jim s petjem poskušal predstaviti geslo. Ugibanje, in še bolj predstavljanje gesel, je prineslo obilje veselja in smeha. Svojo razigranost smo položili pred Gospoda in dan zaključili z molitvijo sklepnic v opatovi kapeli.

V nedeljskem dopoldnevu je bila naša glavna pozornost namenjena mladim. Povabljeni smo bili, da se pri nedeljskem zajtrku pridružimo mladim iz župnije Stična in z njimi poklepeta ob mizi. Misel na mlade nas je vodila še naprej skozi dopoldan, ko smo razmišljali o Stični mladih. Ker je to leto papež razglasil za leto posvečenega življenja, je na KORUS prišla pobuda, da bi redovniki lahko na Stični mladih 2015 dali kakšen svoj prispevek in, na drugačen način kot običajno, nagovorili mlade. Strnili smo torej glave in stresali na kupček svoje ideje, ki jih je s. Urša Doblehar pridno zbirala na tabli, da jih bo predala KORUS-u.

Sončno nedeljsko popoldne je bilo kot nalašč za naš načrtovani obisk v skupnosti Cenacolo, kjer so nas fantje zelo prijazno sprejeli. Dva izmed njih sta nam predstavila življenje v skupnosti in nam spregovorila o svoji zgodbi, ki se nas je močno dotaknila. Nato smo se vsi skupaj zbrali okoli kamnitega oltarja na njihovem vrtu in obhajali sveto mašo. Preplet slovenščine in italijanščine, globina prošenj in zahval, ki so prihajale iz ust fantov in mladih redovnikov, petje ter še mnogo malih detajlov je pripomoglo k temu, da smo lahko okušali in se veselili Gospodove navzočnosti med nami. Po maši smo imeli še priložnost za klepet in ogled njihove hiše, delavnice in hleva. V spomin na srečanje si je vsak lahko izbral enega od njihovih izdelkov. Obisk je bil tako prijeten, da nas je ura prehitela in smo se poslovili šele ob večernem mraku, ko smo se utrujeni, a polni vtisov z vikenda, odpravili vsak v svojo samostansko skupnost. Če bo Gospod hotel, se bomo ponovno zbrali v mesecu maju, do takrat pa nas veže zavest, da smo, sicer vsak na svoj način, vendar skupaj, delavci za Božje kraljestvo.

s. Anja Rozoničnik

in
memoriam

s. Karmela (Frančiška) Špenko

(27. 9. 1931 - 8. 7. 2014)

30.

oktobra leta 2000 je sestra Karmela napisala nekaj spominov in misli o svojem življenju. »Rodila sem se 27. 9. 1931 v vasi Selo, župnija Vodice, v družini s štirimi otroki, jaz sem bila najmlajša. Imam 2 brata in sestro Mici, s. Maksimilijano. Imeli smo malo kmetijo, s katero smo se preživljali. Živeli smo skromno, a zadovoljno življenje. Starši so bili zelo verni, skrbni in pošteni, učili so nas z besedo, z zgledom pa vzgajali. V družini sem se počutila varno in prijetno, ker smo bili med seboj zelo povezani. Pa to v vsem: pri delu, molitvi ali igri.

Ko se je pa začela vojna, je bilo vse drugače. V družino se je naselil strah in negotovost. Nemci so večkrat prišli in spraševali, kje so partizani. A partizani so hodili ponoči ali vsaj v temi po hrano. Bila je stalna nevarnost, da se bodo srečali v vasi in spopadli. Saj to se je par krat res zgodilo tik pred vasjo. Padlo je več partizanov. To se je zaostrovalo. Nemci so grozili, da bodo vas požgali, partizani pa so vedno pogosteje streljali civilne ljudi. Vedno bolj smo se bali enih in drugih. Nek večer sta prišla dva partizana, prvi je stopil v štalo, kjer je ata krmil živino in ga je takoj ustrelil. Ko je ata padel, je stopil do njega in še enkrat ustrelil v glavo. Potem sta prišla oba v hišo, preiskala in premetala sta prav vse in kar se jima je zdelo vredno, sta odnesla. Preden sta odšla, sta nam grozila, da bo počilo, če bo kdo ponoči hotel skozi vrata ven. Kaj smo prestali tisto noč, se ne da povedati. Pa seveda izguba ata je bila za nas zelo huda rana, ki se dolgo ni zacelila. Pa tudi življenje in delo brez ata ne bi moglo teči naprej, če se ne bi stric in teta, brat in sestra naše mame, zavzela za nas, tako kot da je vse skupno in res je bilo. Stric je vodil vso kmetijo in teta je bila vedno prva pri delu. Tako nam je Bog pomagal, da smo vsaj

mogli preživeti. Vendar smo še 10 let bili (čutili), da smo kot »trn v peti« v napoto komunistični vladi. Pa nas je Bog vodil in podpiral v težavah in veselih dogodkih življenja. Povezani med seboj in vaščani smo bili drug drugemu v pomoč in pogum.

Leta 1951 se je brat poročil in odšel od doma. In oktobra istega leta je odšla tudi sestra v samostan v Škofjo Loko k uršulinkam. To je bila zame velika žalost. Pa sem tudi bila vesela, ko sem videla, da sta oba zadovoljna. Tako teče življenje dalje,« piše s. Karmela.

Leta 1954 se je poročil in ostal na domu še drugi brat, mami pa so odkrili raka in že 20. januarja 1955 je umrla.

s. Karmela nadaljuje: »Takrat sem čutila težko izgubo in kar nisem mogla razumeti, kako bo moglo življenje teči dalje. Bog pa mi je prav v tem trpljenju dajal toliko tolažbe in tako sem čutila Njegovo prisotnost, da mi je to olajšalo bolečo izgubo mame. Počasi sem doumela, da je Bog vedno prisoten in da je z Njim tudi mama. Tako sta se v življenju v naši družini vedno menjavali radost in žalost, kot dež in sonce v naravi.

Ko sem si že v zrelih letih iskala svojo pot v življenje in sem se že kdaj tudi hotela napotiti v drugo smer, me je Bog tudi vedno znova vabil k sebi. Prav dostikrat so me vabili, naj grem z veselo družbo v planine ali na dopust. Pa sem čutila, da ne spadam med nje, ki so bili v službah ali šolah. Pa ti so hoteli prostosti in – jaz pa sem imela veselje iti k sveti maši ali k molitvi in doma je bilo vedno dosti dela.

Ko pa je bil na župniji misijon, takrat sem začutila, da je moje veselje res največje »pri Bogu«. P. Štrubelj je pridigal, da je Bog Os našega življenja, da se vse naše življenje vrti okoli te Osi, če mi to vemo ali ne, če hočemo ali ne – tako je! To je mene tako razveselilo in me potrdilo v moji misli na samostan. Takrat

sem živo začutila, da mora moje življenje teči v kar največji bližini Boga, če hočem biti srečna. Ko sem se o tem pogovarjala z duhovnikom, me je v tej želji potrdil. Seveda sem to še nosila kot skrivnost v svojem srcu. Toda moje življenje je razodevalo to mojo skrivnost. Na vprašanje, zakaj samo v cerkev hodim ne pa na zabave, sem rekla, da je to zame najlepša zabava in veselje. Počasi sem morala doma povedati, da bom šla v samostan. Brata mi nista nič ugovarjala, drugi ljudje pa so nasprotovali. Bog mi je dajal pogum; bolj ko so nasprotovali, bolj sem čutila moč in veselje, da dosežem Cilj.«

s. Karmela je k uršulinkam vstopila 1. februarja 1958, prve zaobljube je izpovedala 21. oktobra 1960, večne pa na isti dan leta 1965. Ko je v letu 2000 gledala nazaj, je razmišljala takole: »Kaj vse se je zvrstilo v teh 42 letih mojega redovnega življenja. Jezus me je vzgajal po določenih predstojnikih, pa na različne načine. Sedaj v ljubezni, razumevanju in veselju, drugič spet v trpljenju, žrtvi in potrnosti. Tako me je vodil in vzgajal v zaupanju Vanj, ki vedno sam drži krmilo v rokah. Ko gledam to prehojeno pot redovnega življenja, vidim, koliko je bilo Jezusove dobrote, ljubezni, pozornosti in navzočnosti. Pa tudi dosti preizkušenj, težkega dela in notranje zapuščenosti. S tem me je Jezus še bolj pritegoval k sebi. Koliko sem pa doživljala tudi lepega, tolažilnega, koliko Božje ljubezni in navzočnosti. To sem največkrat doživljala v tolikih duhovnih vajah in ob zaobljubah mlajših sester. Pa tudi v različnih skupnostih, kjer me je vodila pot mojega življenja.«

S. Karmela je bila v Varaždinu od 1960 do 1963, nato štiri leta pri Svetem Duhu, sledilo je sedem let v Škofji Loki. Od 1974 do 1989 je bila spet pri Svetem Duhu, med 1989 in 1997 pa v Izoli. Ko se je vrnila od tam, je ostala pri Svetem Duhu do svojih zadnjih dni med nami.

Svoj pregled življenja v letu 2000 sklepa s temi besedami: »Kako lepo in izpolnjeno se mi zdi moje življenje. Kolikokrat sem bila potrjena v poklicanosti in obogatena z lepimi dogodki iz skupnega življenja. Koliko radosti Gospodove bližine ter gotovosti in varnosti te poti v Gospodovi luči. Bogu hvala! Čutim, da ni mogoče, da bi kjerkoli jaz mogla doseči toliko polnosti v življenju. Vse to je čisti dar Boga meni, ki sem ob vstopu v samostan mislila, da jaz darujem Bogu velik dar. Kako pestra in bogata je pot redovnega posvečenja. To je življenje z Gospodom in za Gospoda. Vsa zahvala gre Bogu, ki me je poklical in sestram, ki so me sprejele in me učile darovanja Bogu!«

Če bi s. Karmela imela možnost, da bi še kaj dopisala v letu 2014, kak dan pred odhodom v večnost, bi gotovo dopisala besede iskrene zahvale vsem sestram, ki so zanjo skrbele v letih, ko sta ji um in telo opešala. Mnogo jih je bilo, a še posebej hvaležno bi pogledala s. Lavrencijo, svojo rodno sestro Maksimilijano, ki jo je zvesto spremljala, in s. Judito. Naj ljubezen, s katero smo bile povezane, ostane še naprej živa vez upanja na snidenje pri Bogu in sv. Angeli ter spodbuda na naši poti.

sestre iz skupnosti pri Svetem Duhu

»Oči uprte v Jezusa«

Hvaležen spomin na m. Judith Mietzelfeld

V ponedeljek, 20. oktobra 2014, dan po proglatitvi papeža Pavla VI. za blaženega in pred praznikom sv. Uršule, smo iz Celovca prejele vest, da je Bog poklical k sebi našo drago m. Judith Mietzelfeld. Rodila se je 1. oktobra 1921 v Ameriki, 1957. je prišla v Avstrijo. Od 1971 do 1983 je bila vrhovna predstojnica naše Ustanove.

Z globoko hvaležnostjo se spominjamo m. Judith kot velike žene ne samo po postavi, ampak predvsem kot duhovne žene in matere z očmi uprtimi v Gospoda, odločne žene dejanj, s čutečim srcem ter z odprtimi rokami do sester ne samo avstrijske province, ampak tudi uršulink v provincah za »železno zaveso«, med katerimi smo bile tudi sestre jugoslovanske, pozneje slovenske province. Zavedala se je težav sester, »ki so bile za »železno zaveso« in je izkoristila vsako priložnost, da jih je obiskala, ne glede na to da je bila sama v nevarnosti. Na ta način jih je lahko podpirala in jih vzdrževala v stiku z ostalo Ustanovo« (Iz Nekrologa RU). Kot vrhovna predstojnica je skrbela za uršulinke na vseh celinah.

Me smo se prvič srečale z m. Judith in konkretno občutile njeno velikodušno odprtost in skrb leta 1967, ko je kot provincialna predstojnica v Avstriji na počitnice v Salzburg povabila mlade sestre jugoslovanske

province, ki smo bile tedaj v študijski hiši v Zagrebu. Poleg velikega gostoljubja, ki smo ga bile deležne, obiskov znamenitosti in lepot v Salzburgu in okolici, je poskrbela za tečaj nemščine. Tiste, ki so se učile nemščino v šoli, so poglobljale svoje znanje, ostale pa smo prejele osnove nemškega jezika. Avstrijska provinca nam je potem še nekaj let nudila tovrstne počitnice, enkrat tudi na Dunaju.

Ob teh priložnostih je m. Judith spoznavala našo, tedaj še jugoslovansko provinco, različnost narodne

V Okrožnici 201, julija 1973, je mati Judith poglobila temo o občestvu. "Razlika, odnos med komunikacijo in občestvom, je bila predmet moje najgloblje meditacije v teh mesecih službe kot Vrhovne predstojnice ... Občestvo pomeni živeti Veselo novico v skritosti ali pa odprto." "Dobro je, da se zavedamo svetopisemskega klika k rasti, ne le k dejavnosti, k edinosti in ne le k raznolikosti ... Rasti skupaj, biti v občestvu, da rastemo v popolnega Kristusa, je prva prednostna naloga. Vesela sem, da se naša ustanova imenuje "Rimska Unija reda sv. Uršule", saj verujem, da celo ime kaže na več vidikov posebne karizme naše Ustanove, ki jo implicitno vsebuje duh sv. Angele in je popolnoma v skladu s Kristusovim srcem" (Okrožnica 203, februar 1974).

mentalitete, situacijo, potrebe ... Tako je že v prvem letu svojega mandata vrhovne predstojnice izvedla proces ločitve jugoslovanske province. 29. junija 1972 sta bili ustanovljeni samostojni provinci, hrvaška in slovenska. Naša prva provincialna predstojnica je bila s. Ireneja Rabič. Mati Judith je od tedaj z vso skrbjo spremljala razvoj »mlade« province in nam bila v veliko oporo.

Moje srečevanje z njo je bilo povezano s spolnjevanjem odgovornosti in dolžnosti voditeljice juvenistk slovenske province. Z velikim razumevanjem našega življenja, ki je bilo zaradi naše situacije drugačno od življenja v drugih evropskih provincah, je z jasno

in hkrati z odločno besedo svetovala, kako naj v tem času, ki je hkrati čas po drugem Vatikanskem koncilu, iščemo in utiramo svojo pot v naši deželi. Njena beseda je bila konkretna in je vodila k dejanjem.

Leta 1974 je bil vrhovni razširjeni svet (RVS) v Rimu, ki je obravnaval temo o redovni vzgoji. V pripravi nanj smo v vseh provincah po navodilih vrhovnega vodstva pripravili načrte redovne vzgoje za vse stopnje formacije. Tudi midve s s. Fidelis Bratina, voditeljico noviciata, sva se potrudili in pripravili ta načrt za našo provinco, ki ga je v francoščino prevedla provincialna tajnica s. Cecilija Žužek. Po vrnitvi z RVS nam je provincialna predstojnica povedala, da je bil

med tremi načrti formacije predstavljen tudi naš, kot zglede za formacijo v deželi za »železno« zaveso. Sama sem se ob tem počutila kot siromašna vdova iz evangelija, ki jo je Jezus videl, da je dala od svojega uboštva (prim. Lk 21,1–4). M. Judith je znala videti majhne in pohvaliti njihova prizadevanja.

Prvi obisk vrhovne predstojnice m. Judith v naši provinci je bil velik dar. S svojim globokim razumevanjem in čutom za človeka je videla stanje v naših skupnostih, razmere, v katerih smo živele, prisluhnila je našim potrebam in hkrati nam je konkretno svetovala in nudila pomoč.

Posebej mi je ostal v spominu njen obisk v hiši juvenata za Bežigradom. S svojo preprostostjo in odprtostjo je bila med nami kot mati, nas potrpežljivo poslušala, se pogovarjala z nami kljub našemu skromnemu znanju tujih jezikov. Pri sporazumevanju v tistih dneh so nam bili v posebno pomoč šolski slovarji. Spominjam se, kako mi je v začetku osebnega pogovora preprosto rekla: »Napisala si mi, da bi se lažje pogovorila ... Zdaj sem pa tu ...«

V skupnosti v Mekinjah je z velikim sočutjem gledala, kako se sestre ob vsakem vremenu, tudi deževnem in pozimi v mrzlem snegu, za vsak obed spuščajo in vzpenjajo po odprtem kamnitem stopnišču v kuhinjo in obednico v pritličju. Tudi hodniki so bili odprti. Mati Judith se je pogovorila, potem pa naročila, naj poskrbijo za zasteklitev hodnikov ter obljubila gmočno pomoč Generalata.

Svoj materinski čut nam je pokazala, ko smo bile sestre šest ali več mesecev v probaciji v vrhovni hiši v Rimu. Z budnim očesom nas je sama in po svoji svetovalki za slovanske province, s. Miriam Schymecko, spremljala in nam pomagala.

Po zgledu naše ustanoviteljice sv. Angele, ki nam je v svoji Oporoki zapustila naročilo dvojne ljubezni,

je mati Judith dajala globoko pričevanje življenja obojne ljubezni tako z osebnim zgledom, kot vrhovna predstojnica pa tudi s pisano besedo v svojih okrožnicah in šestletnih poročilih z naslovom: »V Gospodu, naše življenje in naše upanje«, in »Oči uprte v Jezusa«. V njih nas je m. Judith pogumno izzvala k premisleku, kako živimo posvečeno življenje, glede zvestobe molitvi in glede ohranitve ali zavrnitve preteklih navad. Ko je spodbujala, da se vrnemo h koreninam, je tudi spodbujala, da spoznamo svojo lastno zgodovino in tako razumemo prehojeno pot. To je bilo zelo pomembno v tem času poskusnih Konstitucij z naslovom »Živite novo življenje«. Na koncu svoje službe vrhovne predstojnice je pripravila konstitucionalni kapitelj leta 1983, ki je Ustanovi dal dokončne Konstitucije, ki so bile odobrene leta 1984.

Po končani službi vrhovne predstojnice se je m. Judith vrnila v avstrijsko provinco. Ohranila je povezanost z našo provinco. Rada nas je obiskala in seveda nikoli praznih rok. Ko so po letu 1991 v skupnosti v Mekinjah imele begunce iz Bosne in Hercegovine, jih je s svojimi sestrami obiskovala in zanje vedno pripekljala poln avto dobrot.

Z Božjo besedo, ki jo je mati Judith tako cenila in nosila globoko v svojem srcu, želim izraziti svojo hvaležnost Bogu za dar, ki nam ga je podaril v materi Judith in po njej, hkrati se zahvaliti tudi materi Judith: »Zmeraj se zahvaljujemo Bogu za vas vse, ko se vas spominjamo v svojih molitvah. Pred našim Bogom in Očetom imamo neprenehoma v spominu vaše delo vere, napor ljubezni in vztrajnost upanja v našega Gospoda Jezusa Kristusa« (1 Tes 1,2–3).

Naj jo Gospod poveliča v družbi svetnikov!

s. Karmen Osepek

sv. Angela

Sv. Angela

in živo občestvo (2. del)

Ko smo se torej prepričale, da je duša (*insieme*) občestva ljubezen, ki prihaja od Boga, pogledajmo sedaj, kakšen je njegov stil, kako, na kakšen način se izraža. Angela ga je uresničila najprej sama v sebi: človeškost, ljubeznivost, dobrohotnost. To je način vedenja, obnašanja, ki ga je Angela začrtala v poglavju o devištvu, v Nasvetih in Oporoki, predvsem pa z lastnim zgledom.

V poglavju o devištvu našteva, kaj je v oviro oziroma kaj ruši, na drugi strani pa kaj gradi, kaj je v spodbudo na tej poti. Poslušajmo:

»Naj vsaka ohrani čisto srce in vest, prosto vsake zle misli, vsake sence nevoščljivosti in zlohottnosti, vsake nesloge, vsakega zlega sumničenja ter vsake druge zle želje in volje. Pač pa naj bo vesela in vedno polna ljubezni, vere in upanja v Boga. In njeno vedenje do drugih naj bo razumno in skromno ... Vsako dejanje in vsaka beseda naj bo torej dostojna in umirjena ... Naj ne odgovarja ošabno. Naj ne dela ničesar z nejevoljo. Naj ne ostaja v jezi. Naj ne godrnja. Naj ne opravlja. Končno naj se v dejanju in obnašanju varuje vsega, kar bi bilo nevredno posebno tistih, ki se imenujejo služabnice Jezusa Kristusa. Pač pa naj bodo vse naše besede, dejanja in vedenje vedno v pouk in spodbudo tistemu, ki bo imel opravka z nami, kar predpostavlja vedno gorečo ljubezen v srcu« (Pravilo 9).

Angela hoče svoje hčere obvarovati pred kugo simpatije in antipatije, ki hoče v kali zatreti prizadevanja za rast v občestvo. Zato v 8. nasvetu naroča. »Ljubite vse svoje hčerke enako, ne imejte nekaterih raje kot druge, ker so vse Božje stvaritve in ne veste, kaj hoče iz njih narediti ... Kdo more presojati srca in skrite misli v globini ustvarjenega bitja ... Objemite jih torej s svojo ljubeznijo ..., ker Božjih služabnic ne gre presojati vam. On že ve, kaj hoče narediti iz njih.«

Sedaj ni čas, da naštevamo vse, kar nam naroča. Povabim vas, da same poiščete v Nasvetih in Oporoki tekste, ki te njene besede še podkrepijo in konkretizirajo na posameznih področjih življenja. Morda bi bila to primerna naloga za našo

zavezo v tem šestletnem obdobju do drugega kapitlja, da bomo Angeline nasvete premišljevale besedo za besedo. Tako bodo naše skupnosti polagoma uresničevale stil mericijanskega občestva.

Živo občestvo se poraja, raste, zori in prinaša sad v konkretnih, navidezno majhnih, nepomembnih, preprostih stvareh vsakdanjega življenja (dobrohoten pogled, nasmeh, kretnja, prijazna beseda, pripravljenost za pomoč, ki ljubeznivo prihaja naproti in se ne pusti prositi, ki ne gleda na drugega posmehljivo, z izrazi prezira, ki najde besedo v opravičilo). Kadar pride v neki skupnosti do nasprotnih drž, ne moremo govoriti o rasti v občestvu, temveč prav nasprotno:

take drže, odnosi načenjajo, rušijo življenje skupnosti in je zelo velika nevarnost, da skupnost preide zgolj v skupino ljudi, ki bivajo skupaj. Pismo Hebr 10,24: »Glejmo drug na drugega, da se bomo spodbujali k ljubezni in dobrim delom.«

Angela ni razvijala nobene teorije o notranjih in zunanjih pogojih, dejavnikih, ki so potrebni za živost neke skupnosti. Z malo besedami in zelo konkretno usmerja našo pozornost na bistveno – kakor da bi s prstom pokazala na tisto, kar je edino pomembno. Dobro je poznala pasti in nevarnosti, ki prežijo na nas, zato odločno in jasno pove, da ni dovolj samo začeti; v svojih spisih večkrat govori o vztrajnosti in pogumu, pa tudi da je treba brezpogojno uporabiti vsa sredstva, ki so za vztrajnost in napredovanje na poti k pravemu občestvu potrebna. Tukaj spominjam le na ključno besedilo iz Uvoda v Pravilo:

»Z vsemi svojimi močmi si prizadevajte ostati zveste stanu, v katerega vas Bog kliče, ter iskati in hoteti vsa pota in sredstva, ki so potrebna, da boste vztrajale in napredovale do konca. Ni namreč dovolj začeti, potrebno je tudi vztrajati. Nedvomno bo mogla ostati zvesta samo tista, ki se bo hotela okleniti sredstev in poti, ki vodijo k temu cilju, saj je le malo ali nobene razlike med odkrito izjavo: Nočem več služiti Bogu! in odklonitvijo potrebnih poti in pravil za vztrajnost v njegovi službi.

In tem bolj moramo biti čuječe, drage sestre, ker ni nič bolj pomembno kot ta naša zadeva, saj gre za naše življenje in zveličanje. Tu pa moramo biti previdne in modre, kajti čim pomembnejša je zadeva, tem več navora in nevarnosti prinaša, saj tu ni nobene vrste zla, ki nam ne bi skušalo nasprotovati, ker nas tu doli obdajajo pasti in nevarnosti ..., ker naše meso in čutnost še nista mrtva. Tudi naš nasprotnik, hudič, ne spi; on, ki nikoli ne počiva, temveč (kakor pravi sv. Peter) kot

rjoveč lev vedno preži in išče s svojimi spletkami in zvi-
jačami, ki jih ni mogoče prešteti, kako bi požrl katero
izmed nas.

*Vendar se ne ustrašite zaradi tega, drage sestre,
zakaj če si boste v prihodnje na vso moč prizadevale
živeti, kot se pričakuje od pravih nevest Najvišjega, in
se držale tega Pravila kot poti, po kateri morate hoditi
in je bila načrtana v vaše dobro, trdno in neomajno ve-
rujem ter zaupam v neskončno Božjo dobroto, da bomo
ne samo zlahka premostile vse nevarnosti in nasproto-
vanja, temveč jih tudi premagale v svojo veliko čast in
veselje.»*

Nadaljevanje sledi.

PRVI DEL:

Molitev Marije od Učlovečenja

1606–1628

1. KAKO MI JE BIL BOG NAKLONJEN ŽE OD OTROŠTVA, DA BI ME POVSEM PRITEGNIL K SEBI NA POTA SVOJE LJUBEZNI?

Že v otroštvu je hotelo Božje Veličastvo položiti v
mojo dušo takšna nagnjenja, da bi jo naredilo za svoje
svetišče in posodo svoje milostne naklonjenosti. Tako
sem neke noči, stara okrog sedem let, sanjala, kako se
igram z eno svojih prijateljic na dvorišču neke pode-
želske šole. Ko sem povzdignila oči k nebu, sem videla,

da je odprto in naš Gospod Jezus Kristus je v človeški
podobi stopal iz njega ter po zraku prihajal k meni. Ko
sem ga videla, sem zaklicala svoji prijateljici: »O! Glej,
naš Gospod! K meni prihaja!« Zdelo se mi je, da je ta
dekllica zagrešila neko nepopolnost ter je Jezus raje
izbral mene kot njo, čeprav je bila sicer dobra dekl-
ca. No, tu je bila skrivnost, ki je nisem poznala. Ko se
mi je to češčenja vredno Veličastvo približalo, je moje
srce zajela njegova ljubezen. Razširila sem roke, da bi

ga objela. Tedaj me je on, najlepši med človeškimi sinovi, z obrazom, polnim miline in neizrekljivega čara, objel in ljubeče poljubil ter rekel: »Želiš biti moja?« Odgovorila sem mu: »Da!« In ko je slišal mojo privolitve, sva ga videli, kako se je zopet dvignil v nebo.

Ko sem se prebudila, je bilo moje srce tako prevzeto od tega znamenja naklonjenosti, da sem o tem prostodušno pripovedovala vsem, ki so me hoteli poslušati. Zlasti besede našega Gospoda so se mi tako zelo vtisnile v duha, da jih nisem mogla več pozabiti. Čeprav sem videla njegovo sveto človeškost, si o njej nisem mogla zapomniti nič posebnega, tako zelo so me očarale njegove besede, ki so s svojo milino pritegnile pozornost mojega duha.

Ta milost je prebudila moje nagnjenje k dobremu. Čeprav zaradi svojih mladih let nisem razmišljala niti mislila, da ta nagnjenost k dobremu izhaja iz nekega notranjega nagiba, sem se ob nekaterih priložnostih vendarle čutila spodbujeno, da o svojih malih potrebah razpravljam z Gospodom. To sem delala zelo preprosto in nisem si mogla predstavljati, da bi nam mogel odreči, kar ga ponižno prosimo. Zato sem v cerkvi upirala pogled v ljudi, ki so molili, in v njihovo držo. Kadar sem v njej prepoznala skladnost z mojo zamisljivo, sem si rekla: Zagotovo bo Bog uslišal tega človeka, ker njegova drža in zadržanje izražata ponižno molitev. To mi je v duši budilo začudenje in včasih sem se umaknila v molitev, saj me je duh priganjal k temu. Nisem pa niti vedela ne

razmišljala, kaj je notranji duh; vedela sem le za njegovo ime. Tako me je torej vodila Božja dobrota.

Ker sem bila še otrok in nevedna, sem v to vpletala svoje igre, ne da bi razmišljala in razlikovala eno od drugega; vse sem pomešala. In tako mi je mineval čas do mojega šestnajstega leta, ko mi je pri neki spovedi vest začela to očitati. Dobro sem čutila, da Božje Veličastvo želi, naj prekinem z otročjim ravnanjem in končno v tej zadevi dam vsemu pravi pomen. Toda nisem imela poguma, bilo pa me je tudi sram. Govorila sem si, da ne verjamem, da sem kdaj s tem žalila Boga. Slišala sem namreč, da je greh samo tisto dejanje, ki ga za takega spoznamo, ko ga delamo. Tako sem se upirala Božjemu Duhu, ki me je notranje zaposloval s svojo skrivnostno močjo in delovanjem, da bi me povsem pridobil zase.

Od tedaj sem čutila močno nagnjenje h kreposti. Posebej goreče in z veseljem sem ljubila ubožce. Tako so se mi smilili, da bi sama sebe dala zanje. Zato sem delala velike napake, ker sem jim iz hiše svojega očeta dajala vse, kar sem mogla. V tem sem močno pretiravala, toda mislila sem, da delam dobro. Nekoč – bilo mi je okrog osem ali devet let – mi je naš Gospod zaradi njih izkazal veliko milost. Ko sem nosila miloščino za ubožce, sem se od zadaj približala vozu, ki so ga delavci raztovarjali. Obleka se mi je zapletla v ojnico voza in vrglo me je zelo visoko, nato sem padla in z glavo udarila ob pločnik. Delavci, ki me prej niso videli, so odreveneli, ker so mislili, da sem se popolnoma raztreščila. Toda meni se ni zgodilo nič hudega; takoj

sem pomislila, da me je Zveličar obvaroval zaradi mojih ubožcev. Ne morem povedati, kako zelo sem jih ljubila in kako bi me bolelo, če bi ne dobili miloščine. Enako naklonjenost sem čutila do bolnikov, ki sem jim stregla, kolikor so mi moči dopuščale. Nikdar mi niso bili nadležni in lahko sem brez gnusa pojedla ostanke njihove hrane. Zaradi tega so tisti, ki so poznali moje nagnjenje, govorili, da sem rojena za ljubezen.

Kjer koli sem videla, da lahko storim kaj dobrega, sem to storila, ne da bi se silila k temu, ker mi je bila blaga privlačnost Svetega Duha neprimerno prijetnejša kot kar koli drugega. Le pri spovedi se nisem vedla po razsvetljenju Svetega Duha, čeprav me je priganjal k temu. To je bila edina stvar, o kateri sem preudarjala, ali sem se dolžna ravnati po glasu, ki mi je prigovarjal, ali ne. Zato sem več kot eno leto mislila, da se mi ni potrebno spovedovati otroških iger, ter tako zavirala Njegove največje milosti, dokler se ni odločil, da me na mah osvoji, kot bom povedala kasneje.

2. ZAKONSKI STAN, KI ME JE VEZAL, IN NJEGOVI VELIKI KRIŽI

S štirinajstimi ali petnajstimi leti sem čutila veliko nagnjenje do redovnega življenja in sem pogosto premišljala o tem. V Toursu je bil tedaj meni dobro znani samostan benediktink Beaumont, kamor sem večkrat poromala¹. Svojo željo sem povedala materi; ni me odbila, temveč me je ljubeznivo opogumila, rekoč, ko bi

naša sestrična gospa de Beaumont² to vedela, bi me morda sprejela v svojo hišo. Ker si iz velike strahopetnosti nisem upala vztrajati, je ostalo samo pri preprosto izrečeni želji. Od tedaj sem menila, da se materi zaradi svoje vesele in vedre narave, za katero je morda mislila, da je nezdržljiva z redovniško krepostjo, ne zdim primerna za samostan. Toda očitno me Božja dobrota glede na to, kaj vse se mi je v tem času po Božji Previdnosti dogajalo, takrat ni želela niti v tem niti v kakem drugem samostanu. Morala sem si naložiti križ zakonskega stanu. Če bi imela tedaj vsaj neko usmeritev ali duhovno vodstvo, v zakon ne bi nikoli privolila. Toda za oboje sem bila prikrajšana, saj niti vedela nisem, da obstajajo duhovni voditelji, še manj pa sem poznala koristnost vodenja. Tako sem se pustila slepo voditi svojim staršem. Po Božji Previdnosti me niso dali v zakon snubcu, pri katerem bi bila morda vse do danes bedno oropana milosti in naklonjenosti, s katerimi me je obsula Božja dobrota potem, ko je poklicala k sebi osebo, s katero sem bila zvezana.

1 Opatija Beaumont-les-Tours je imela čudodelen kip Blažene Device, naše Gospe od čudežev (Notre-Dame-des-Miracles), kamor so romali že več stoletij.

2 Anne II. Babou de la Bourdasière. Po svoji materi Jeanne Bourdasière je Marija izhajala iz iste družine Babou de la Bourdasière, ene najslavnejših v pokrajini, ki je posebej zaslovela pod vladavino kralja Franca I.

Gospod je torej dopustil, da so me starši spravili v stan in položaj³, ki sta mi omogočala nekaj svobode in kratkočasje, ki ju v hiši svojih staršev nisem imela. A istočasno je naredil, da sem zgubila vsako nagnjenje in slast do tega. Začutila sem nagnjenje do samote, tako da nisem več obiskovala oseb svoje starosti, temveč sem ostajala doma in brala pobožne knjige ter popolnoma opustila branje posvetnih knjig, ki so me privlačevale zgolj zaradi razvedrila. Medtem sem se v svoji notranjosti zaposlovala z ljubeznijo do dobrega, ki ga še nisem poznala.

Vsa naša soseska je bila začudena in ni mogla razumeti tega mojega umika, moje velike ljubezni do vsakdanjega obiska cerkve in tudi ne močnega nagnjenja do vaje v krepostnem življenju, posebno v potrpežljivosti. Niso vedeli, kaj sem doživljala v notranjosti, in niso poznali delovanja Gospodove dobrote v meni. Niti sama nisem razumela, kaj se dogaja. Samo sledila sem njegovim nagibom v molitvi in ga ubogala v prizadevanju za kreposti, za katere mi je dajal priložnosti. Božja dobrota je dopustila, da sem morala v okrog dve leti trajajočem

3 Misli na svoj zakon s Klavdijem Martinom (Claude Martin), svilarskim mojstrom. Zakon je bil sklenjen leta 1617. Marija je bila takrat stara sedemnajst let in nekaj mesecev.

zakonu prenašati veliko križev in da je bila moja duša postavljena na preizkušnjo. A On je ni več zapustil, kajti notranja opora, o kateri sem že govorila, mi je dajala moči ter zelo veliko potrpežljivost in krotkost. V vseh najhujših preizkušnjah je bila moje zatočišče molitev; po vseh križih je Bog, kot se zdi, želel mojo dušo narediti bolj razpoložljivo in jo očistiti v bridkostih.

Mnogokrat so se mi misli vračale k doživetju iz otroštva, ko sem občutila ljubkovanje našega Gospo-

da. Ta spomin mi je prebujal željo, da bi bila povsem Njegova. Po svoji skromni presoji sem skušala uporabljati vsa znana sredstva, ki bi mi pomagala do tega. Od tiste prve milosti sem imela pogosto to nagnjenje. Spomnim se, da sem kmalu potem, ko sem jo prejela, čuteč dobroto Boga, ki usliši tiste, ki ga prosijo z ljubeznijo, odšla v cerkev in se umaknila na skrito mesto, da me nihče ne bi videl. Tam sem ostajala del dneva v gorečem hrepenenju po tem svetem pogovoru. Bila sem še tak otrok, da se sploh nisem zavedala, da je bila to molitev.

Enake občutke sem gojila do Presvete Device, ki sem si jo silno želela videti vsaj pred smrtjo, da bi me varovala, in vsak dan sem v ta namen molila k njej.

Tako me je torej hotela Božja Dobrota blago pripraviti do tega, da bi ji bila zvesta že od samih začetkov teh njenih dotikov.

Prevedla s. Štefka Klemen

naš
apostolat

Kadar je cerkev prazna in tiho brli večna lučka

38

Vizolski skupnosti smo v službo zakristanke vključene vse sestre. Navadno si na začetku šolskega leta razdelimo dneve, kdaj kakšna sestra opravlja to službo. Pred sv. mašo vse pripravimo, izberemo pesmi, določimo bralca beril in prošenj, po sv. maši pa vse pospravimo. Zadnje čase se v pripravo in pospravljanje vključujejo tudi ministranti.

Sestre v Izoli skrbimo tudi za pranje in likanje prtov, mašnih prtčkov in alb. Likanje prtov v zakristiji, ko je cerkev prazna in tiho brli večna lučka pred Najsvejšim, je posebno doživetje. Pred mnogimi leti mi je rekla neka starejša sestra: »Veš, kadar likaš oltarni prt, likaš Jezusovo obleko. Poročene žene likajo obleko svojim možem, me jo likamo Jezusu.« Koliko duhovnosti je skrite ob tej preprosti misli in ob tem preprostemu delu, ko se akcija in kontemplacija lahko tako spontano in naravno združita. Letos mi je pri likanju pomagala še ena gospa in iz pogovora sem razbrala, da doživlja nekaj podobnega in da ji je likanje prtov v veliko veselje.

Zakristija v Izoli dobi poseben značaj med poletnimi šolskimi počitnicami. Takrat se izmenjavajo različni duhovniki in ministranti, ki pridejo na počitnice ali duhovni teden.

Službo zakristanke v Izoli doživljam kot nekaj lepega, nekaj, kar bi privoščila še komu iz župnije.

s. Milena Lipovec

S. Lurška, predana poslanstvu zakristanke

Ne dolgo, pa vendar že dovolj časa živim v skupnosti v Ljubljani, da sem vedela, kje najverjetneje najdem s. Lurško, s katero sem bila dogovorjena za pogovor. Takoj sem jo našla. Bila je v cerkvi in poleg oltarja pripravljala ikebano za praznik vseh svetih.

S. Lurška, mislim, da lahko rečem, da večino svojega časa preživite v cerkvi, zakristiji in na vrtu. Kaj delate, kako tukaj preživljate čas?

»Zjutraj najprej odklenem cerkev in počistim pred vhodom, ker je pogosto umazano. Pogledam rože na oltarjih, po potrebi zalijem in uredim šopke. Vzamem si čas za molitev rožnega venca, osebno premišljevanje in duhovno branje. Kadar sem na vrsti, pripravim vse potrebno za mašo in potem pospravim. Veliko časa gre tudi za delo na cvetličnem vrtu in krašenje cerkve. Včasih je kaj za počistiti, skratka v cerkvi, zakristiji in na vrtu je ves čas delo, če želiš, da so stvari urejene.«

Koliko let že opravljate poslanstvo zakristanke?

»Zakristanka sem od leta 1965 dalje. Ves čas v tej župniji Svete Trojice v Ljubljani.«

Od kar tudi sama pomagam v zakristiji, vem, da to delo ne pomeni samo pripraviti stvari za mašo, prižgati sveče, luči in zvoniti pri povzdigovanju med sveto mašo.

S. Lurška, nam lahko poveste, kaj vse vključuje delo zakristanke?

»Verjetno se nekoliko razlikuje od župnije do župnije, vsekakor pa to ne pomeni samo pripraviti stvari za mašo. Vključuje tudi celostno skrb za zakristijo, liturgična oblačila, prtičke in svete posode. Poskrbeti je treba, da je na voljo blagoslovljena voda, da so kropilniki očiščeni, da je vosek v svečah in da je vse na pravem mestu. Jaz tudi gojim rože in krasim cerkev.«

Kaj vam pri tem služenju prinaša največ veselja in kdaj vam je najbolj naporno?

»V veselje mi je, ker se zavedam, da delam v Božjo slavo in ker je tu navzoč Jezus.

Napor pa čutim šele zadnje čase, prej ga nisem. Predvsem pred prazniki imam skrbi, tudi ponoči

razmišljam, kaj in kako pripraviti, vendar ko začnem delati, skrbi minejo.«

Se morda spomnite, od kdaj imate takšno veselje delati z rožami, ste že kot otrok imeli radi rože?

»Delati na vrtu in skrbeti za rože imam veselje, odkar krasim cerkev. Vesela sem, ko rože cvetijo, da lahko z njimi okrasim cerkev.«

Katera Božja beseda vas trenutno nagovarja?

»Če me kdo ljubi, se bo držal moje besede in moj Oče ga bo ljubil. Prišla bova k njemu in prebivala pri njem« (Jn 14,23).

Kaj vam pomeni sveta maša?

Ob tem vprašanju si s. Lurška ni vzela niti trenutka za premislek, tudi rekla ni ničesar, ampak mi hitro pokazala na knjigo z naslovom: *Sveta maša – vrhunec vere*.

Vas je morda kaj v cerkvi ali pri maši že kot otroka na poseben način pritegovalo s svojo lepoto?

»Tega se ne spomnim, da bi bilo kaj posebnega. Mi pa ostaja spomin na očeta, kako slovesen je bil, ko smo se vrnili od svete maše. Takrat sem ga še posebej občudovala.«

Delo zakristanke ste več let opravljali skupaj s s. Davorino. Kako je bilo po njeni smrti, ko ste ostali sami v zakristiji?

»S. Davorina mi je bila močna opora in pomoč. Jo pogrešam. Ona se je predvsem spoznala na oltarne prte. Še sedaj, ko kdaj ne vem, kako naj kaj uredim, se obrnem k njej po pomoč, naj mi svetuje.«

Ste bila kdaj priča kakšnemu neljubemu dogodku v cerkvi?

»Ne vem, da bi se kdaj zgodilo kaj hujšega. Se pa spomnim, da ko sem zvečer po maši šla zaklepat cerkev in sem vse pregledala, če je še kje kakšen človek, sem našla nekoga v spovednici, ki je hotel tam pre spati. To se je zgodilo dvakrat.«

Kakšne vrline, sposobnosti naj bi po vašem mnenju imel/a zakristan/ka? Je kaj, kar se vam zdi posebej pomembno?

»Predvsem je potrebno veselje do tega dela in čut za Jezusovo navzočnost, čut, da je to svet prostor.«

Lahko rečete še kaj o srečanjih z ljudmi, ki prihajajo v cerkev? Večkrat opazim, kako radi poklepetajo z vami.

»Srečujem kar veliko ljudi. Z nekaterimi se poznamo bolje, z drugimi manj. Vidim, da so veseli, če se jim približam in jim dam čutiti, da jih imam rada. Mnogi me tudi prosijo za molitev.«

Ravno na koncu najinega pogovora sem bila priča enemu takšnih srečanj, ko sta k s. Lurški pristopili dve gospe, jo objeli in se ji zahvalili, ker jima je zaradi brnenja sesalca v cerkvi omogočila, da sta molili v učilnici poleg zakristije in jima tja prinesla celo Marijin kip.

Naj Božji blagoslov še naprej spremlja s. Lurško pri njenem poslanstvu in ji daje potrebnih moči.

Pogovarjala se je s. Helena Eržen.

Nanga def. – Mangi firek.

so se dijakinje prijazno pozdravljale v afriškem jeziku Wolof na predstavitvi projektne delavnice Čebelji ples.

Šolski projektni dnevi so čas, ko se dijaki srečajo z vsebinami in oblikami dela, za katere pri rednem pouku ponavadi zmanjka časa. Letošnja jesenska tema na BC Naklo je bila Kranjska čebela.

S. Snežna in s. Polona sta se odzvali vabilu, da v delavnici predstavita, kako ljudje podobno kot čebele s pomočjo plesa premagujejo njihove moči presega-joče napore.

Prvi dan je bil namenjen Salomonovim otokom. Kot profesorica na Salomonovih otokih je imela s. Snežna priložnost prisostvovati praznovanju, kjer so mladi in odrasli predstavljali domorodske plesse. Dijakinje so si z zanimanjem ogledale posnetke plesov, ki pripovedujejo o lovu, ribolovu, lovu na človeške glave, gospodinjstvo, snubljenje. Drugi dan je s. Polona navdušila s prikazom misijonske izkušnje življenja v Senegal. Dijakinje so izdelale Wolof slovarček in pripravile Čebelji ples po afriško. Kot čebela inteligentno premaguje težave, tako so dekleta premagala strah pred javnim nastopanjem in pogumno zaplesala na zaključni prireditvi. Ples je tako iz pripomočka pri delu postal razvedrilo, kulturni in družabni dogodek.

s. Simona Zabukovec

Družinska kateheza

Župnija: Ljubljana Sv. Trojica, 18. 10. 2014

V

sončnem dopoldnevu so se družine iz župnije Ljubljana Sv. Trojica in kateheti zbrali na svoji prvi župnijski katehezi.

»Župnija je v službi zbiranja in povezovanja Cerkev kot cerkvene skupnosti. Zato je potrebno iskati tudi nove oblike srečevanja in delovanja župnijskega občestva. Ob tem nikakor ne smemo pozabiti na človeka posameznika. Zdi se, da družinska kateheza odgovarja na te potrebe sodobnega časa in potrebe ljudi, ki živijo v tem času. Namen kateheze je, da se poglobi versko znanje odraslih in otrok, hkrati pa drug drugega vzpodbujamo k zvestejši hoji za Kristusom.« (Peter Kvaternik: Župnijska kateheza v prenovi župnijskega občestva)

Na naše povabilo k prvi družinski katehezi se je odzvalo sedem družin, tako da se nas je skupaj s kateheti na srečanju zbralo kar trideset. Petje pesmi ob spremljavi kitare je v nas prebudilo veselje, povezanost, prijateljstvo in odprtost za nova izkustva.

Vsaka družina je na začetku predstavila, kaj kot družina najraje skupaj počne. To je bilo ustvarjalno dogajanje, saj je vsaka našla sebi lasten način za predstavitev.

Temu je sledila kratka predstavitev namena družinske kateheze, saj jo v naši župniji letos izvajamo prvič. Za prvo temo smo izbrali zakrament sv. krsta. Prisluhnilni smo Božji besedi, skupaj rešili križanko,

nato pa smo se razdelili v skupine: otroci iz 1. razreda in mlajši so se zbrali v atriju pri s. Cirili, 2., 3. in 4. razred ob katehistinji, s. Marti, birmanci in mladi so delali v skupini s s. Nino, g. župnik in s. Božena pa sta bila v skupini s starši. Tako smo temo o krstu v vsaki skupini utrdili in poglobili na njihov način, primeren njihovi starosti, zrelosti in razumevanju.

Po zavzetem enournem delu smo se ponovno zbrali skupaj, kjer nas je skupna pesem ponovno povezala med sabo. Prisluhnilni smo zgledu iz vsakdanjega življenja kristjanke, ki je s preprostim nasmehom premaknila zaprto srce svojega soseda, kar je lahko vsakemu od nas spodbuda na poti življenja.

Povabljeni smo bili, da skupaj in osebno razmislimo, kako bi lahko tudi vsak od nas osebno v življenju, tam, kjer smo: v šoli, na delovnem mestu, med sosedi, prijatelji pokazal, da smo kristjani, da pripadamo Kristusu po krstu in se to pozna tudi v našem življenju.

Srečanje smo zaključili ob prijateljskem kramljanju, piškotih in soku ter zavzetem igranju ročnega nogometa naših otrok.

a. Cirila Alič

Lepo pozdravljeni v Jezusu Kristusu

iz tople Bocvane, kjer se bo kaj kmalu iztekla moja druga, precej drugačna izkušnja Afrike. Za tiste, ki ne veste, kje ta dežela leži, naj povem, da meji na Južnoafriško republiko, Zimbabve, Namibijo, Angolo in Zambijo. Po površini je velika, a ima le 2 milijona prebivalcev, kajti velik del zavzema puščava Kalahari. Trenutno je tukaj pomlad, a drugačna kot pri nas. Drevje oz. bolj grmovje se kot po čudežu odeva v listje in rože cvetijo, čeprav je zadnjič deževalo v aprilu. Povsod je pesek, a pod njim ležijo nevidne podvodne žile, ki omogočajo življenje. Kmalu sem se navadila, da imaš v čevljih vedno pesek in da si lahko tudi kdaj umazan, pa nič hudega, saj drugače ne more biti.

Vreme je zame prijetno, saj imam rada toploto. Ko sem prišla, je bilo 38 stopinj, zdaj je okoli 32–34 stopinj čez dan.

Prebivalci, različna plemena, so zelo miroljubni, so mojstri v pogovoru in pogajanjih, zato tu nikoli nimajo vojne in znajo živeti v demokraciji. To lahko vidiš

povsod, kajti veliko in na dolgo razpravljajo o vsem. Ravno so praznovali 48. obletnico samostojne države. Leta 1980 so odkrili diamante in od takrat se je zgodil neverjeten razvoj, ki so ga in ga še omogočajo pošteni politiki. Prav vsak prebivalec ima korist od skupnega bogastva, čeprav je še vedno precej revščine. Slovenski politiki bi se lahko od njih veliko naučili.

Živim v veliki vasi Serowe, ki je razpotegnjena na 20 kilometrih in ima 24.000 prebivalcev. V skupnosti so trenutno tri sestre. S. Zora je socialna delavka, s. Elizabeth je specialna pedagoginja za učenje branja in pisanja v eni od osnovnih šol. Poleg tega pomagata še mnogim družinam s hrano in denarjem, ki ga dobita iz misijonskega zaledja. Veliko je družin, kjer je oče odšel in matere ostanejo same z otroki. Takrat je zelo težko. Velik problem je nezvestoba in neodgovornost ter nizko samospoštovanje pri ženskah. S. Frances živi sama na oddaljeni podružnici.

Na prvi pogled revščine nisem videla, saj nihče ne berači na ulicah in ne umira od lakote. Ko pa sem obiskala nekaj družin in spoznala konkretne ljudi, sem jo hitro zaznala, še posebej med San plemenom (poznamo jih pod imenom "Bušmani", a to ni spoštljiv izraz). Hrana je preprosta, največkrat neke vrste koruza, ki jo kuhajo kot mi polento. Najraje imajo meso, saj gojijo velike črede goveda. Ker je velika suša, je težko kaj pridelati. Ogledala sem si vrtove, kamor so napejlali vodo s pomočjo sredstev, ki smo jih pred dvema letoma zbrale sestre uršulinke vsega sveta. Ljudje so srečni, da si lahko pridelajo nekaj zelenjave.

Meni je Jezus namenil poslanstvo v vrtcu. Župnija ima nekaj vrtcev, dva sta brezplačna – za najbolj uboge družine. Temu primerna je tudi oprema, zato sem nekaj denarja, ki ste mi ga darovali, namenila za nova tla (linolej), da otroci ne bodo na cementu, ter za močne čevlje vzgojiteljici, ki tja pešači vsak dan 40 minut.

Otroci radi prihajajo in sodelujejo, dobijo tudi zajtrk in kosilo. Najbolj lačni so v ponedeljek, saj mnogi med vikendom dobijo zelo malo hrane. Čeprav ne razumem Setswana jezika, se imamo lepo. Na svoj način občutim, kaj pomeni dišati po ovcah, kot pravi papež Frančišek. Otroci so velikokrat umazani in strgani, a sila radi imajo dotike in bližino. Zato sem tudi jaz deležna vsega tega oz. moja obleka. Ko grem domov, čakam pod drevesom na kombi (voznega reda ni) in tam dobim še dodatne pljuske prahu. V vsem tem vesela in zadovoljna, ker v živo izkušam, kako malo je potrebno za notranjo srečo. V skupnosti je vse precej preprosto, od hrane do opreme, zato sem na začetku imela odtegnitveni sindrom od udobja, vse mogoče hrane in vsega, kar imamo v Sloveniji.

Župnija je velika, nedeljske maše so zelo dolge, na to se kar ne morem navaditi. Večne zaobljube neke sestre so trajale celo štiri ure! Seveda ljudje v tem

času delajo vse mogoče: plešejo, molijo, pojejo (zelo dobro!), dremajo, pošiljajo SMS, hranijo otroke, gredo malo ven in spet nazaj ... Vse skupaj je tako tudi družabni dogodek. Mene rešuje Kindle, da lahko berem med doooolgimi pridigami, ki jih ne razumem. Na mojo srečo imamo lepo kapelo, kjer lahko v miru molim. Ker župnika velikokrat ni, tudi maše ni, kajti sosednja župnija je daleč (45 minut z avtom). Takrat imamo bogoslužje Božje besede in obhajilo.

V molitvi rožnega venca se vas vseh spominjam.

Prisrčen pozdrav vsem po Mariji,

Δ. Meta Potočnik

Serowe, 25. oktobra 2014

Moji začetki v Angelinem vrtcu

Ne spomnim se natančno, kdaj sem se prvič srečala s pedagogiko montessori. Mogoče med študijem, ko smo na predavanjih iz pedagogike omenjali Mario Montessori? Mogoče v času, ko je moja najstarejša nečakinja začela obiskovati Angelin vrtec? Ali pa ko se je mož zaposlil kot vzgojitelj v istem vrtcu? Samega začetka se ne spomnim, vsekakor pa vem, da me spremlja že dolgo. Že takoj se mi je zdela ta pedagogika nekaj posebnega, nekaj drugačnega, vrednega podrobnejšega študija. Zato sem se tudi ob pisanju diplome odločila za temo, ki je vključevala poglede Marie Montessori. Njene ideje so se mi zdele nekaj posebnega in začela sem vstopati v drug svet, v svet otroške kreativnosti in spodbujanja le-te. Vedno bolj sem se začela zavedati, koliko lahko tak način vzgoje doprinese otroku in njegovemu razvoju.

Po končanem študiju sem začela iskati službo. Že od nekdaj sem si želela biti učiteljica tujih jezikov, zato sem jo najprej iskala v osnovnih šolah, predvsem pa v gimnazijah. Poslala sem prošnjo za prošnjo, a vedno znova dobila negativen odgovor. Bila sem že skoraj prepričana, da ne bom nikoli mogla delati z otroki ali mladino. Potem pa se je kar naenkrat pojavila priložnost, da se zaposlim kot gospodinja v Angelinem vrtcu. Samo delo obsega tudi delo z otroki v jaslih, česar sem se najbolj veselila. Na začetku sem se sicer malo bala, da bo naporno in da bom iz službe hodila utrujena, vendar sem hitro ugotovila, da me otroci vsak dan napolnijo s še tisto energijo, ki mi je včasih primanjkuje. Na prisrčen način me vedno znajo spraviti v dobro voljo, pa čeprav včasih tudi kakšno reč ušpičijo. Iz službe tako prihajam prijetno utrujena, kar je velik blagoslov, saj so v današnjem času službe lahko tako fizično kot psihično precej naporne. Velika prednost, ki jo prinaša pedagogika montessori, je, da se otroci hitro naučijo samostojnosti. Kot vzgojitelj si le opazovalec in spodbujevalec otrokovega napredka. Zagotovo tudi to vpliva na počutje otrok in vzgojiteljev, saj ne prevladuje kaos. Tako so otroci mirni, posledično pa seveda tudi vzgojitelji manj psihično in fizično obremenjeni.

Vsak dan bolj in bolj spoznavam pedagogiko montessori ter jo odkrivam predvsem v praksi, ne več le v teoriji. Ponudila se mi je tudi priložnost, da se udeležim paraprofesionalnega izobraževanja, ki sem jo z veseljem pograbila, saj vem, da bom tam pridobila še več potrebnih izkušenj in spoznanj za delo v vrtcu. Verjamem, da mi bodo vse te izkušnje pomagale tudi pri vzgoji najinih otrok, za kar sem izjemno hvaležna.

Sara Emeršič

Prošnja za pomoč družinam Angelinega vrtca

SKLAD IZAK

V Angelinem vrtcu imamo dobrodelni sklad Izak. Z denarnimi sredstvi, ki se v njem naberejo, pomagamo družinam, ki se znajdejo v težjih finančnih situacijah prehodne narave, pri plačevanju stroškov vrtca. Svoj dar lahko nakažete na TRR: SI56 2900 0005 0424 822

BOTRSTVO

V zadnjem času je več družin prosilo za pomoč pri rednem plačevanju stroškov vrtca. Njihove situacije so različne: mama samohranilka, izguba službe ... Kdor bi mogel in želel pomagati, lahko postane njihov boter. Za več informacij o načinu botstva lahko dobite pri ravnateljici vrtca s. Nini Ipavec (041 514 540; angelin.vrtec@guest.arnes.si).

Za vsak dar in pomoč se vam že vnaprej najlepše zahvaljujemo.

Edinost v različnosti

Toliko talentov, toliko obrazov, ki so dobili imena in zgodbe, toliko prepletenih vezi ... To nekako povzame duhovno-spoznavni vikend ŠDU in tudi letošnje geslo "edinost v različnosti".

V petek (3. 10. 2014) se tako nismo usedle na vlak proti domu, ampak proti Kamniku in Mekinjam. Tako smo s spoznavanjem začele že na vlaku, pa tudi takoj, ko smo stopile z njega. Prevzele smo bremena druga druge – dobesedno, ko smo si vso prtljago zamenjale med seboj – in se peš odpravile do samostana v Mekinjah. Ogrevanje, spoznavanje in poskušanje zapomniti si čim več novih imen že prvi večer, molitev, pletenje mrež in povezovanje v igrah, kjer smo krepile naše vezi, treniranje naših improvizacijskih sposobnosti z« impro učiteljico» Uršo, predvsem pa smo se cel vikend spoznavale in rasle ob letošnjem geslu. Vsaka je tako pomemben del Študentskega doma Uršula in mreže, ki smo jih spletle in prepletle, bodo tako lep opomnik na to, da se moramo za bivanje

50

v skupnosti truditi sprejeti edinost v različnosti in s svojimi talenti še kar najbolje prispevati k prijetnemu življenju.

Vikend je bil prijeten začetek in vzpodbuda za še bolj prijetno leto, ki je pred nami.

Ana Lucija Hočevar

Kulturno društvo Schellenburg

Kljub vsem zapletom in finančnim težavam smo uspeli tudi letos pripraviti sezono Sakralnega abonmaja, četrto po vrsti. Letošnja novost je, da smo naše delovanje razširili v smislu sodelovanja z drugimi društvi ter selitve tudi v druge sakralne in kulturne prostore. Z oratorijem Belšacar, ki ga je oktobra v cerkvi Sv. Jakoba v Ljubljani izvedel stolni zbor iz Hamburga, smo sezono odprli zares mogočno in slovesno. Pri tem projektu smo sodelovali z Glasbeno matico Ljubljana. V nadaljevanju se nam bodo predstavili še: Komorni zbor Mysterium Kranj, Duhovniški oktet Oremus, Zbor Consortium musicum, Collegium vocale Celje, Mepz Ignacij Hladnik Tržič in Komorni zbor Ave. Posebno mesto pa ima letos tudi zadnji koncert. Pripravljamo ga v sodelovanju s civilnodružbeno iniciativo Resnica in sočutje ob 70-letnici konca 2. svetovne vojne. Z njim želimo

narediti korak naprej v spravi našega naroda ter prižgati novo iskrico upanja v srcih ljudi. Koncert bo v Slovenski filharmoniji izvedel zbor Consortium musicum ob spremljavi Simfoničnega orkestra RTV Slovenija, dogodek pa bo tudi medijsko močno podprt.

V drugo leto pa stopa tudi Deški zbor Schellenburg. Nekaj članov je odšlo, nekaj smo dobili novih, še vedno pa sprejemamo tudi druge. Lanskoletni zaključni koncert ter glasbeni oratorij, ki smo ga izvedli ob koncu počitnic, sta nam dala novega poleta za delo. Posebno lepa je bila izkušnja skupnega petja dečkov ter njihovih očetov, ki je tako v starših kot v otrocih prebudila ponos in posebno veselje. Pri oratoriju pa smo naredili poizkus: tipičnim oratorijskim elementom s katehezo,

igro in delavnicami smo dali poseben glasbeni navdih, saj smo večino časa preživeli ob individualnem in skupinskem petju, sadove pa na koncu predstavili tudi obiskovalcem. Tudi letos pripravljamo nekaj nastopov, v začetku junija pa se vam bomo predstavili z letnim koncertom.

Naše delovanje lahko podprete z donacijo na TRR pri NLB: SI56 0201 0025 9551 596 ali pa jo osebno prinesete na sedež društva. Bog povrni!

*s. Božena Kutnar, predsednica
KD Schellenburg*

Pogovor v Hiši kruha

Iščem zaklad, Lepa.si, Wojtyła izziva, raznovrstne duhovne vaje, programi za ženske, raznovrstne skupine in posamezniki, ki z veseljem pridejo v Hišo kruha... vsega tega vsaj v lanskem letu ne bi bilo, če ne bi bilo dveh stebrov (poleg seveda še drugih, ki držijo hišo pokonci): s. Marjete Pije Cevc, ki je vodila Hišo kruha, in kuharja, g. Tadeja Megušarja.

Tadej, v Hiši kruha ste že dobro leto zaposleni kot kuhar. Vaša sanjska služba?

Mislím, da je bila kar ta. Hvaležnost, zadovoljstvo, velika samostojnost. Glede na to, da sem precej individualist, je to to. Dobri pogoji, sestre, ekipa, je nekaj drugega kot bivše službe.

S. Marjeta Pija, lani si me nadomeščala v vodenju Hiše kruha, poleti si bila imenovana za predstojnico naše skupnosti. Kako vidiš leto, ki je za teboj?

Prvi trije meseci so bili meseci intenzivnega učenja, ko sem šla iz cone udobja v cono učenja, ki

je še pred cono panike: stalno sem bila postavljena pred nove izzive, ko se je bilo treba hitro odločati, se ukvarjati s kuhinjo, pa nimam veliko pojma o njej, voditi delovni tim, torej stalno učenje in tu znotraj najti eno stabilnost, podvodno žilo, čeprav je na površju lahko kar koli. Počutila sem se kot škof, ki je v stiku z raznimi skupinami, življenjem Cerkve – tudi tu sem srečala posameznike, ki so prišli na naše programe in skupine, ki iščejo prostor, da bi se srečali med seboj in z Bogom.

Tadej, v čem je posebnost dela in življenja v Hiši kruha?

Najprej to, da sem med samimi ženskami. (smeh) Sem edini »uršulinec« v Sloveniji. To, da se te ljudje zapomnijo, da so hvaležni, da spoštujejo tvoje delo. Ob tem sam rasem, sploh če sem na momente nesamozavesten. Čeprav mi je grozno

neprijetno, če me povabijo v obednico, da se mi zahvalijo, ker ne maram pozornosti, sem po drugi strani vesel, ker sem videl vesele obraze, ti obrazi niso zlagani. Kar sem že večkrat rekel, moj pogled na samostan je bil nekaj povsem drugega: hiša, kjer so ljudje zaprti, omejeni z določenim prostorom, pa verjetno tudi z miselnostjo. Ampak ko sem prišel noter, vidim, da je to svet v malem, da se tu veliko več dogaja, dobiš več, kot daš.

S. Marjeta Pija, ko pomisliš na Hišo kruha, kaj te najbolj razveseli?

Je prostor za eksperimentiranje, ustvarjanje, pretakanje, kjer se povezuje, tim, da se prisluškuje Bogu, da se moli in dela; dopolnjevanje, da res lahko poiščemo talente, darove, znanje, moči in da to dajemo na skupno. Lahko se tudi trčimo, ampak glavno je, da dajemo na skupno in s tem lahko tudi drugim več ponudimo. Je tak življenjski prostor, kjer je dobra kvaliteta življenja, je urejeno, ljudje prihajajo in vidijo lepoto, čeprav smo me včasih v stiski. Je prostor, kjer sem jaz in drugi deležni Božjega življenja in se to v resnici dogaja.

V čem vaju Hiša kruha izziva?

s. Marjeta Pija: Vse skupaj je en sam izziv. Da me ne povozi, ne le da preživim, ampak da živim.

Tadej: Odnosi, komunikacija med posamezniki, sestrami, povezovanje, različnost značajev. Sedaj sem se utekel gledam naprej. A mi je res tako lepo v službi? Ali bo to trajalo? Ali imam kakšne zasluge za to? Ali bi lahko še kaj drugače naredil? Človek se z leti tudi spremeni, drugače gledam na stvari. Pred petnajstimi leti sem imel en fokus pred seboj: tole bom izpeljal, šel bom preko trupel, za to se bom zgrizel, zanemaril vse ostalo. Potem pa dozoriš, prideš do drugih spoznanj.

S. Marjeta Pija, kako vidiš pot naprej?

Za skupnost malo slutim. V skupnosti imamo »ladjevje«, vsaka zase je ena ladja. Čeprav so različni tokovi, plujemo v isto smer, Hiša kruha je pa še eno ladjevje, razširjeno ladjevje skupnosti. Želim si, da bi pluli po tem morju, da bi znali preverjati smer, kamor moramo iti in preverjati, ali imamo še kakšna jadra, ki jih lahko od kod potegnemo, potenciala, ki jih lahko uporabimo, da nastane prostor, kjer se lahko odvija Božje odrešenje, da ljudje lahko pridejo, ostanejo nekaj časa z nami, gredo naprej.

Hvala obema za pogovor.

Pogovarjala se je s. Irena Mohorič.

Nov otrok – nov odrasel

Posledica skupnega srečanja z Dobrim pastirjem

Poročilo z mednarodne konference katehistov
Kateheze Dobrega pastirja (KDP) v Pheonixu od 1. do 5. 10. 2014

N

aslov in moto konference izrazito izpostavljata dejstvo, da se ob skupnem srečanju z Dobrim pastirjem tako v otroku kot odraslem zgodi nekaj novega.

Konferenca je potekala v Phoenixu v Arizoni (ZDA) od 1. do 5. oktobra 2014. Arizona je slikovito področje puščave, širokih prostranstev, kanjonov, rdečih kamenin, kaktusov in seveda visokih temperatur. Konferenca je bila posvečena 60. obletnici prve katehetske izkušnje Sofije Cavalletti in Gianne Gobbi v Rimu. Dve znanstvenici, prva s področja Svetega pisma, liturgije in ekumenizma, druga s področja pedagogike montessori, sta vir za katehezo črpali v Svetem pismu in liturgiji ter pri tem upoštevali odkritja Marije Montessori o otrokovih splošnih in verskih zmožnostih. Skupaj s sodelavci sta razvili versko vzgojo kot enovit proces, ki se začne v zgodnjem otroštvu (pri dveh letih in pol) in se nadgrajuje vse do adolescence.

Na konferenci je bilo 600 udeležencev iz 22 dežel z vseh kontinentov: od Avstralije do Aljaske, od Kanade do Južne Amerike, od Hongkonga do Francije in Južne Afrike. Zastopane so bile različne Cerkve: od rimskokatoliške do pravoslavne, od episkopalne do

metodistične in prezbiterijanske. Med udeleženci so bile večinoma ženske in le 24 moških – tudi škof iz Kolumbije s svojimi bogoslovci, duhovniki in Jan Carlo iz Rima, ki je od leta 1970 tesno sodeloval s Sofijo, zlasti pri obhajanju zakramentov.

Organizacija konference je bila izjemna. Vse se je dogajalo v kongresnem centru blizu hotelov, v katerih smo bili nastanjeni. V številnih večjih in manjših dvoranh ter paviljonih so se odvijala predavanja, delavnice, predstavitve materialov in seveda idealno postavljeni atriji za vse stopnje. Na širokih hodnikih in v atrijskih koticah, ki so bili seveda v pokritih in klimatiziranih prostorih, so se v odmorih in ob odlični postrežbi obrokov spletala prijateljstva in medsebojno podeljevanje izkušenj.

Konferenca je bila sestavljena iz spominjanja začetkov, poti in oseb; predstavitve značilnosti KDP v obliki predavanj, delavnic, pričevanj; praznovanja in slavljenja Boga pri vsakodnevni maši, trenutkih zbranosti in molitve ter celodnevnom češčenju v kapelici, ki so jo uredili v enem izmed paviljonov kongresnega centra.

Nekaj drobcev, ki so me nagovorili in jih želim podeliti z vami:

PRVO MESTO V KATEHEZI PRIPADA BOGU.

Otrok je glavni akter in udeleženec kateheze. Katehetova vloga je, da pripravi okolje, materiale in izvede predstavitev. Vedno se mora zavedati Jezusovih besed: »Moj nauk ni moj, temveč tistega, ki me je poslal.«

KATEHEZA ZA OTROKE ALI Z OTROKI?

Pomembno je zavedanje razlike med katekizmom (veroukom) in katehezo. V prvem primeru govorimo o Bogu, učimo o Bogu, v drugem pa skupaj z otroki govorimo z Bogom – vodimo v odnos z Bogom. Pri KDP je poudarjena beseda »kateheza« – voditi v odnos z Bogom.

KATEHISTOVA BESEDA JE REZULTAT ODMEVA BOŽJEGA GLASU.

Zato je pomembno, da katehist oznani Božjo besedo in ne govori o Božji besedi ali jo po svoje interpretira. Zavedati se mora, da je Božja beseda dar otroku. Ko otrok prvič sliši oznanilo, ga to oznanilo spremeni in mu omogoči, da vstopi v krščansko tradicijo oznanjevanja temu svetu.

SPOROČILO PRILIKE O GORČIČNEM ZRNU.

Jezus je izbral to priliko, da nam pokaže naravo Božjega kraljestva, da poudari majhnost in moč, ki ju združuje gorčično zrno. V njem je skrita skrivnost rasti. To sporočilo je za katehezo zelo pomembno.

PRIČEVANJE BOGOSLOVCEV IZ KOLUMBIJE.

KDP je vključena v vzgojni proces semeniščnikov. Poleg študija o Bogu je nujno, da bogoslovec vstopi v

osebni odnos z Bogom, da se zaljubi vanj, da sta Bog sam in ljubezenski odnos z njim prvi razlog njegovega duhovnega poklica.

Naj zaključim z njihovimi besedami: »Katehisti, duhovniki, oznanjevalci, starši, vzgojitelji ..., nam so zaupani tisti, ki bodo svetu oznanjali Kristusov evangelij. Se zavedamo, kako dragoceni so ti otroci, k čemu so poklicani in kakšna je naša odgovornost, da jih ne hranimo s hrano, ki ne more nasititi, ampak jim ponudimo bistvo in jim pomagamo vstopati v vedno globlji ljubezenski odnos z Bogom?«

s. Darjana Joman

Podjetje Prours d.o.o. praznuje 20 letnico

Lepa julijskega večera sva se s s. Diano, na povabilo direktorja Društva ustvarjalcev sodobne slovenske kulture Delavnica, udeležili koncerta *Mednarodnega orkestra Ljubljana* v dvorani Grand Hotela Union. Koncert je priredila Akademija Branimirja Slokarja. Med poslušanjem mladih iz Orkestrske akademije mednarodnega orkestra iz 38 držav, ko so mojstrsko izvedli Don Kihota Richarda Straussa, mi je misel zaplavala v mansardo naše poslovne stavbe. V preprosto urejenih prostorih podstrešja, kjer ima v najemu prostore društvo Delavnica, je tudi pisarna Akademije Branimirja Slokarja. Tam se zbirajo glasbeni umetniki in pripravljajo različne projekte z mednarodnim orkestrom. Tudi tale veličasten koncert je nastal v tistih prostorih.

Zavedela sem se, da naše uršulinsko podjetje Prours preko upravljanja in gospodarjenja z nepremičninami veliko prispeva tudi k razvoju vzgoje, umetnosti in kulture po različnih dejavnostih, ki jih opravljajo naši najemniki.

V uradnem zapisu ustanovitve Proursa beremo: »Danes, dne 14. 1. 1994, se je v moji odvetniški pisarni v Ljubljani, Komenskega 6, zglasila Mihaela Bizjak, provincialna predstojnica Slovenske province uršulink Rimske unije in podpisala spodaj navedeni akt o ustanovitvi družbe z omejeno odgovornostjo. Na podlagi 409. in 457. člena Zakona o gospodarskih

družbah (Ur. L. RS št. 30/93) in na osnovi sklepa Provincialnega sveta z dne 1. 12. 1993 sprejme Slovenska provinca uršulink Rimske unije AKT O USTANOVITVI DRUŽBE Z OMEJENO ODGOVORNOSTJO.« Firma družbe se je glasila: »PROURS, družba za upravljanje z nepremičninami Ljubljana d.o.o.«

Med dejavnostmi družbe so v Aktu na prvem mestu navedene dejavnosti, ki jih Prours opravlja kot prvenstvene naloge:

- posredovanje v pravnem prometu z nepremičninami,
- upravljanje stanovanjskih hiš in stanovanj ter poslovnih prostorov,
- vzdrževanje in prenova le-teh,
- oddajanje v najem in sklepanje pogodb,
- sledi še drugih 11 možnih dejavnosti.

Dne 19. 12. 2000 je prišlo do sprememb v podjetju Prours zaradi spremembe imena in naslova ustanovitelja. Sedež Provincialata se je iz Mekinj preselil na Pržan. Provincialna predstojnica je bila s. Gracija Karolina Premrl. Poleg tega je 27. julija 2000 umrla prva direktorica podjetja, s. Leticija Joža Kovač. Njo je nadomestila s. Darjana Neža Cecilija Toman, ki je bila direktorica podjetja do 31. 12. 2007.

S prenosom sedeža Provincialata, ki je ustanovitelj podjetja, se je delno spremenilo imenovanje podjetja v »PROURS, družba za upravljanje z nepremičninami

d.o.o.«. Sedež podjetja je v Ljubljani, Ulica Josipine Turnograjske 8, kjer ima tudi prostore za pisarne. Hkrati z novim Aktom se je dejavnost družbe uskladila z veljavno Standardno klasifikacijo dejavnosti.

Prouros d.o.o. ima veliko možnosti za razvoj različnih dejavnosti. Vendar je Upravljanje in gospodarjenje z nepremičninami od vsega začetka glavna dejavnost podjetja. Upravlja predvsem nepremičnine Uršulinskega samostana Ljubljana, s katerim je sklenil pogodbo.

Nepremičnine obsegajo celoten kompleks stavb Uršulinskega samostana. V osrednji samostanski zgradbi je poleg prostorov za redovno skupnost še Uršulinski zavod za vzgojo, izobraževanje, versko dejavnost in kulturo, v katerem so Angelin vrtec z jaslimi, Študentski dom Uršula, Kateheza Dobrega pastirja ter prostori Kulturnega centra z dvorano, ki jih uporablja Kulturno društvo Schellenburg. Vse navedene ustanove vodijo naše sestre. Poleg teh je v mansardi iste stavbe zborovski arhiv Javnega sklada za kulturne dejavnosti

Poleg teh prostorov imamo še poslovno stavbo in lokale v pritličju na Slovenski cesti ter lokale na Šubičevi ulici in Plečnikovem trgu.

Seveda pa podjetje skrbi tudi za vsa obnovitvena dela in popravila, ki so potrebna za investicijsko vzdrževanje ne le poslovne stavbe in poslovnih prostorov, ki jih daje v najem, ampak tudi za prostore samostanske skupnosti s pripadajočo okolico.

Za uresničevanje in izvajanje poslanstva Prouros d.o.o., je v podjetju že 12 let zaposlen upravnik Stane Kostanjšek, ki skrbi za tehnično upravljanje z nepremičninami. Računovodstvo podjetja vodi podjetje Regula d.o.o.

Z upravnikom, g. Stanetom in računovodkinjo, ga. Francko Kosmač se posvetujemo in pogovarjamo o

vseh tekočih zadevah. Sama pa se seveda dogovarjam s predstojnico s. Boženo Kutnar, ki je tudi prokuratorica podjetja.

Z drugimi podjetji in osebami, ki redno ali občasno izvajajo določene storitve, Prouros sklepa pogodbe o opravljanju storitev.

Za prihodnost v podjetju razmišljamo, kako bi lahko razširili svojo dejavnost, tudi pod vidikom povečanja sredstev za razvoj uršulinskih vzgojnih in kulturnih ustanov.

Katere dejavnosti opravljajo naši najemniki?

Poleg že zgoraj omenjene kulturne dejavnosti so v isti poslovni stavbi še glasbena in jezikovna šola; izobraževanje in svetovanje na področju športa in prehrane ter fizioterapija; Projekt človek, za izvajanje programov reintegracije abstinentov v družbo; prevajalska agencija; arhitekti in različne pisarne.

V delu stavbe, kjer je vrtec, je znana baletna šola Pirueta, šola klasičnega plesa, ki je že praznovala 20-letnico svojega delovanja, in ima svoje prostore ves čas pri nas. V baletno šolo vpisujejo predšolske in šolske otroke. Deluje tudi pošolska ljubiteljska skupina. Vsak teden se zvrsti več kot 200 otrok in mladih.

Gimnazija Jožeta Plečnika ima v najemu nekaj naših prostorov za pouk dijakov. V naših prostorih je tudi večji del znanega Slovenskega šolskega muzeja. V pritličju uršulinskega kompleksa stavb ob Slovenski cesti in Šubičevi ulici ter na Plečnikovem trgu so poleg različnih maloprodajnih trgovin tudi turistični urad, frizerski salon in salon za podaljšanje nohtov ter dva gostinska lokala.

V Plečnikovem podhodu je Dnevni center za brezdomce, ki ga vodi Društvo prostovoljcev Vincencijeve zveze. Hvaležni smo, da lahko dajemo nekaj prostorov v brezplačni najem za dragoceno karitativno

poslanstvo in delo, ki ga opravljajo prostovoljci pod vodstvom Družbe lazaristov.

Poslanstvo, ki ga uršulinkam izroča Cerkev, je vzgojno poslanstvo v različnih oblikah. Po zgledu sv. Angele si tudi me prizadevamo za potrebne prilagoditve, kakor jih narekujejo čas in potrebe. V to poslanstvo se vključuje tudi naše podjetje Prours na različne načine.

Zavedamo se, da je naše podjetje povezano z versko ustanovo, Uršulinskim samostanom. Tudi sama imam vedno pred očmi, da sem najprej redovnica, ki kot Bogu posvečena opravljam službo direktorice. Zato je pri organiziranju in vodenju poslovanja družbe ter opravljanju drugih del po veljavni zakonodaji v meni močno prisoten klic nove evangelizacije. V poslovnem svetu, ki ima svoje zakonitosti, želim uveljavljati vrednote, ki jih gojimo v našem krščanskem življenju. Naši najemniki in drugi, s katerimi

sodelujemo in se srečujemo, to upravičeno pričakujejo od nas vseh, ki delujemo v podjetju. Vendar je včasih to kar zahtevno.

Razveselijo se našega obiska, pa tudi srečanj na ulici. Tako radi podelijo kaj o svojih podjetniških težavah! Seveda pa očetje in mamice še posebej radi kaj povedo tudi o svojih otrocih. Svoje veselje in hvaležnost za sodelovanje izražajo zlasti ob prazničnem decembrskem srečanju v samostanu in kadar pridejo na pogovor. »Najlepša hvala, da nam dovolite, da delamo skupaj in da se od vas lahko učimo« – so nam za Novo leto 2014 pisali iz enega od uradov. Ta vidik srečevanja z ljudmi je tista »dodana vrednost« v tem našem, včasih povsem poslovnem svetu.

s. Karmen F. Ocapek

iz naših
skupnosti

Pržan

60

Kdo bi ji pripisal? V četrtek, 9. oktobra, smo na Pržanu skupaj s s. Blandino Šef proslavile njenih 80 let življenja. Pri jutranji maši smo se zahvalile za dar življenja in za njeno družino, popoldne pa smo praznovalе skupaj z nekaterimi njenimi sorodniki in prijateljicami. Kot prava baletka je v izbranem oblačilu, s tančico in z vrtnico v roki doživeto zaplesala Na lepi modri Donavi. Nekaj od tega lahko vidite na sliki. Ob nekaterih priložnostih je ples ponovila za naše sestre na obisku. Naj s svojimi darovi razveseljuje še veliko let vse okrog sebe!

S. Magdalena pa je tisti teden preživljala pri naših sestrah v Celovcu in utrjevala svoje znanje nemščine.

Ljubljana

Zadnjo nedeljo v septembru popoldne smo v skupnost v Ljubljani povabile družine naših zaposlenih. Po zbiranju na dvorišču smo skupaj odšli v kapelo h krajši molitvi za družine. Nadaljevanje srečanja je potekalo v dvorani, kjer so se kratko predstavile posamezne družine, nato pa smo s pomočjo kviza spoznavali uršulinke. Druženje smo nadaljevali v dveh skupinah: na dvorišču so nas povezovale igre, v Kulturnem centru pa so se zbrali tisti, katerim je bližje glasba. Srečanje se je iztekalo v klepetu ob obloženih mizah.

Po dveh letih nas je v petek, 24. oktobra dopoldne, spet obiskal upokojeni g. nadškof Elden F. Curtiss iz ZDA, pranečak pokojne s. Akvine Čadež.

Ob svojih obiskih pri nas vedno znova prese-
neča s svojo skromnostjo, prijaznostjo in zanimanjem
za naše vsakdanje življenje, naše poslanstvo, pa tudi
za posamezne sestre, ki se jih spominja iz obiskov
preteklih let. Rad se vrača h »koreninam« in obuja
spomine na osebna srečanja s s. Akvino in njenim
bratom, župnikom Viktorjem Čadežem. Vedno obiše
tudi njuna groba in grob starih staršev njegove mame
Minke na mekinjskem pokopališču oz. na naši Pri-
stavi. Srečal se je tudi z g. župnikom mag. Pavletom
Pibernikom. Ob obisku cerkve, ki je v zadnjem času
dobila novo zunanjo preobleko, pa tudi sicer je lepo
vzdrževana, je poudaril, kako zelo srečen v večnosti
mora biti šele njegov prastric Viktor, ki je kot župnik
tako ljubil to cerkev in zanjo skrbel 50 let!

Pred prihodom v Slovenijo se je po svojih stano-
vskih dolžnostih ustavil v Rimu, kjer je bil navzoč pri
razglasitvi papeža Pavla VI. za blaženega. To mu je bilo
v veliko veselje in milost, saj ga je ravno on, v marcu
1976, imenoval za škofa Helene, Montana, sv. Janez
Pavel II. pa ga je v maju 1993 imenoval za nadškofa
Omahe, Nebraska. L. 2009 je sveti oče sprejel njegov
odstop, saj je dopolnil že 77 let, vendar ostaja v škofiji
in po svojih močeh sodeluje. Ob prebiranju spletnih
strani se nam daje še bolj prepoznati kot dober pastir,
ki je v velikem zaupanju v moč Svetega Duha pristopil
k pokoncilski prenovi Cerkve, se soočal z velikimi iz-
zivi, pa tudi problemi znotraj Cerkve, ter uresničeval
Kristusovo naročilo, ki ga je prevzel kot svoj moto:
»That We May All Be One«.

V spomin nam je poklonil čisto svežo fotografijo,
s srečanja s svetim očetom Frančiškom. Njegov obisk
in zagotovilo molitve za vse nas slovenske uršulinke
nam veliko pomenita!

s. Irena Janež

Mekinje

Maribor

Skupnost v Mariboru se je razveselila obiska naše nove zaobljubljenke, domačinke s. Maje Cafuta, ki je pred odhodom v noviciat, živela v naši skupnosti kot postulanka. Sestrsko podelitev bogate izkušnje mednarodnega noviciata in velika hvaležnost zanj je tudi v nas prebudila pristno veselje ob spominjanju daru poklicanosti in zavest Njegove neizrekljive previdnosti, s katero naš Ljubljani vodi vsako sestro.

IZOLSKA SKUPNOST NA SUHI KLOPCI

V izolski skupnosti sta se v juliju zamenjali predstojnici. V majhni skupnosti ima zamenjava predstojnice svojo težo, ki je povezana s čustvi veselja in žalosti, upanja in negotovosti, občutka izgube in možnosti za nekaj novega. S tako mešanimi razpoloženji v srcu smo se odpravile na prvi izhod z novo predstojnico. Deževen julijski dan je bil prav primeren za ogled Škocjanskih jam. Tam nas ni motil dež, saj smo imele ves čas streho nad glavo. S kakšno domišljijo in natančnostjo je Stvarnik oblikoval in oblikuje drobno zemlje! Prostor sam tako čudovito prebudi čudenje in z lahkoto lahko vsrkavaš odseve njegove večne Lepote. Res vredno ogleda.

Ko nas je tok obiskovalcev, ta dan jih je bilo zelo veliko, prinesel spet na svetlo, smo našle klopco, ki je bila kljub dežju suha. Tam smo za nekaj časa obsedele in si podeljevale zgodbo naše hiše na Kraški ulici 2 v Izoli, tako kot jo vsaka posebej doživlja. Ko smo skupaj pogledale nazaj, smo se ozrle naprej in še dolgo sanjale, kako bi lahko bilo.

Kdo ve, kaj Gospod sanja glede nas? Njegova domišljija in lepota sta presegajoči, pa vendar ...

Izola

Sveti Duh

Našo skupnost v zadnjem času od poletja zaznamujejo spremembe - sestre prihajajo in odhajajo: s. Karmela je dopolnila svoj čas med nami, bile so premetitve, začela se je probacija za s. Meto in še kaj drugega.

Ob teh spremembah in sredi dinamičnega sveta nas od hišne konference povezuje podoba ladjevja. Vsaka zase smo kot ladja, ki se giblje na valovih oceana; nosijo jo razni tokovi, a si želi, da bi plula skupaj z ostalimi v isto smer. Včasih smo mislile, da smo na 'isti ladji', zdaj pa se učimo pluti s svojo ladjico kot 'ena duša in eno srce' v isto smer. Nastopajoče leto Bogu posvečenega življenja nam po vsebini logotipa prihaja kot nalašč naproti!

ustvarjalnost

Rojstvo

Vem, točno vem,
kdaj si prišel.
Z zlobnim porogom
se mi je svet zarežal v obraz.
Lepota je bila poteptana.
Dobrota zadušena od strupenega zla.
Božje izgnano.
Takrat si prišel.
Iz nedostopne lepote
iz nepremagane dobrote.
Majhen in prav drobčken.
Postal si služabnik sveta.
En prav majhen up v temi zla.
Takrat si prišel.
Skupaj sva sestopila, se dotaknila
hladote sveta.
Prišel si.
Tako resnično sredi vsega.
Hvala, da smem doživeti
sestop Boga.
Biti zraven sredi sveta,
sredi vsega.

Ko tvoj mogočni prst

(Oporoka)

Ko tvoj mogočni prst
zariše zadnjo mi še gubo v lica,
naj bom požeta njiva,
ki dala je svoj sad.

Ko tvoj mogočni prst
pobeli poslednji mi še las,
naj bom topel dan,
ki v noči našel je pokoj.

Ko tvoj mogočni prst
dotakne krhkost se mi bitja,
naj bom odmev,
ki vrača se k izviro.

Vsemogočni Gospodar!
Ko moja duša bo spolzela skozi tvojo
dlan,
pritegni k sebi me
in šteji med svoje zmage.

s. Anka Kogelnik

Sv. Janez Zlatousti

13. september (himna hvalnic in večernic)

s. Božena Kutnar

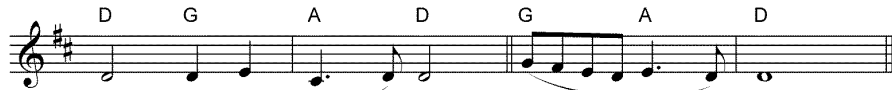
Zbo - ri ne - be - ški te sre - čni ča - sti - jo,
Zla - te za - res so vse tvo - je be - se - de
Vzor si e - din - stven kre - po - sti mo - ža - te,
Stra - šil se ni - si ce - sa - rja u - ka - zov,
Pro - šnje nam tvo - je bo - do v pod-po - ro,

Ja - nez ti sve - ti, z nji - mi še na - ša
vre - le iz mo - dro - sti in sr - ca glo - bi - ne,
va - te o - zi - ra - li so se pre - mno - gi,
srd te nje - gov je v tu - ji - no pre - ga - njal,
k Bo - gu do - mov ko - be - dni hi - ti - mo,

hval - ni - ca da - nes se dvi - ga v ne - be - sa,
vse - lej so v ži - vo za - de - le ro - ja - ke,
Pav - la po - sne - mal si v svo - jem živ - lje - nju,
bil si mu - če - nec, če - prav ne po kr - vi,
kjer bo - mo pe - li pe - sem lju - be - zni

sve - ti u - či - telj.
zdra - vi - le - ra - ne.
zve - sti slu - ža - bnik.
pri - ča Go - spo - da.
ve - čno ob te - bi. A - - - - men

Po tem napevu lahko pojemo tudi naslednje himne:

Svečnica, 2. februar, 2. večernice

Sv. Jožef, 19. marec, hvalnice

Sv. Marko, 25. april, hvalnice

Obiskanje Device Marije, 31. maj, večernice

Sv. Barnaba, 11. junij, hvalnice

Rojstvo Janeza Krstnika, 24. junij, 1. večernice in hvalnice

Sv. Ciril in Metod, 5. julij, 1. večernice

Sv. Benedikt, 11. julij, hvalnice

Sv. Lovrenc, 10. avgust, večernice

Sv. Avguštin, 28. avgust, hvalnice

Sv. Janez Zlatousti, 13. september, hvalnice in večernice

Sv. Hieronim, 30. september, hvalnice in večernice

Sv. Stanislav Kostka, 13. november, hvalnice in večernice

nasmejmo
se

*Sestra je hotela
preveriti, kako bi Google
prevedel dnevni red za
provincialno konferenco.
Ni kaj, bil je res temeljit
in dosleden. Izpisal je: s.
Snow Večko in Mr. Tone
Garlic.*

*Pri kosilu smo se
pogovarjale, kako ljudje,
pogosto otroci, napačno
razumejo razna cerkvena
besedila. Nekaj primerov:*

*Življenje večno čaka nje. -
Življenje, večno čakanje.*

*Poncij - Japoncij,
Pilata - pilot*

*S svojim Sinom
nas spravi. -
Svojemu Sinu nas spravi.*

*Trdno sklenem,
da ne bom grešil...*

*Trdna skleda,
ne bom grešil...*

»Maranata,
pridi, Gospod
Jezus!«

(Raz 22,20)

»Pridi k nam,
Gospod, Bog
vsemogočni,
pokaži nam
svojo ljubezen
in bomo
rešeni!«

(Ps 79)

Tako so prvi kristjani skleпали svoje molitve v stiski preganjanj in hrepeneče klicali po Kristusovem prihodu.

Vsako leto nas adventni čas opominja, naj pomislimo na čudo tistega prihoda, ki si ga nismo izmislili ljudje, ampak se je uresničil iz ljubezni in svobodnosti Boga. Spominja nas, da ta prihod izpolni svoj smisel šele tedaj, če Odrešenik pride ne le k človeštvu v celoti, ampak tudi k vsakemu človeku posebej: v njegove radosti in stiske, v njegovo veselje in trpljenje, v celotno življenje.

Dajmo se voditi Devici Mariji, ki je zaslišala pozdrav angela: »Zdrava, milosti polna, Gospod je s teboj!« Prosimo jo, da nam pomaga odpreti svoja srca Gospodu Jezusu, ki prihaja po njej kot malo dete, da nas reši greha in njegovih posledic ter nas napolni s svojo lučjo in veseljem. Naj vas njegov blagoslov osrečuje v božičnih praznikih in vse prihodnje leto!

(s. Mihaela Bizjak)

Sestre uršulinke